

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 571

De Prins van Georgië.

15 Cent

NIEUWE SERIE.

DE PRINS VAN GEORGIË.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een gestoorde
liefdesdroom.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	.. 208
Raffles	.. 238
Wie is de Misdadiger?	.. 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Als een hecht bolwerk uit lang vervlogen tijden, waarin slechts een uiterst klein gedeelte van het menschedom zich in rijkdom en weelde kon baden, tén koste van het andere, veel grootere gedeelte, dat deels in lijfeigenschap zuchtte, deels gebukt ging onder de onredelijkste en drukkendste belastingen, verhief zich het trotsche kasteel Rochetalande op het hoogste punt der hoogvlakte, welke het landschap beheerschte.

Uren ver in den omtrek kon men de tinnen en spitse torens van den ouden burcht zien opsteken boven de hoogste boomen uit.

Het kasteel zelf was van den weg af ternauwernood zichtbaar, daar het als het ware te midden van een zee van groen lag. De onmiddellijke omgeving van het kasteel, de rozaria en de moestuinen waren schitterend onderhouden, maar het zich daaromheen uitstreckende park was een weinig verwaarloosd.

Het was blijkbaar een gril van de kasteelbewoners, want hun rijkdom was spreekwoordelijk en niets belette hun het park, evenals de tuinen, goed te laten onderhouden en op tijd te laten snoeien.

Doch dit gebeurde niet. De oude tuinman van het kasteel had met zijn lieden het geheele jaar werk genoeg en zelfs zijn handen vol,

om de tuinen naar het genoegen van de hertogin in goeden toestand te houden, zoodat er weinig of geen tijd overbleef zich aan andere werkzaamheden te wijden en zoo kwam het, dat de tuinbaas met zijn lieden slechts enkele weken in het jaar, wanneer de meeste werkzaamheden in de tuinen waren afgelopen, eenigen aandacht kon schenken aan het park, waar dan slechts de noodzakelijkste bezigheden werden verricht.

Aldus werd voorkomen, dat het park een wildernis werd, terwijl de overvloedige struiken- en plantengroei hier en daar een zóó dicht struweel vormde, dat er geen doorkomen aan was.

Bovendien was er nog het oude, stevige hek van ijzeren staven, dat zich om het geheele park verhief en dat den ouden burcht, evenals in lang vervlogen tijden, tot een ontoegankelijke vesting maakte.

Dit was volkomen naar de wensch en het genoegen van de tegenwoordige eigenaresse, la douairière du duc Gaston de la Rochetalande, een telg van een oud geslacht, welks adel zoo oud was als de geschiedenis van Frankrijk zelve.

Niet dat la duchesse bevreesd behoefde te zijn, dat men haar in haar kasteel zou komen

overvallen, daarvoor was met het oog op het groote personeel weinig vrees, maar de hertogin vond het een aangename gedachte, dat zij door de natuur zelf als het ware van de wereld was afgesloten, van de wereld, die slechts door vulgaire schepselen werd bewoond, welke niet met haar op één lijn konden staan, waarboven zij zich hoog verheven gevoelde.

Behalve dit kasteel bezat de hertogin nog een oud paleis te Parijs, waar zij des winters vertoefde en het was in deze twee gebouwen, dat zij zich had opgesloten, ongenaakbaar voor de overige wereld en slechts aandacht schenkend aan de schepselen, die met haar op één lijn stonden. Het was in deze twee gebouwen, dat zij haar oude, ingewortelde, feudale hartstochten uitleefde, waar zij troonde als een koningin, zich slechts vermeidend in de vereering van haar eigen Majesteit.

Nooit gebeurde het, dat zij rechtstreeks het woord richtte tot haar personeel, daarvoor had zij in haren dienst een majordomus, die als bemiddelaar tusschen haar en haar personeel optrad. Maar niet alleen tegen de gewone schepselen was haar verachting en minachting gericht, zij zou zich zelfs nimmer verwaardigd hebben de hand ter begroeting uit te steken, het hoofd voor een eenvoudigen groet te buigen voor een persoon, wiens adel niet even oud was als de hare. Slechts aan hertogen, koningen en keizers voelde zij zich verwant, baronnen en ridders kwamen haar ietwat vulgair voor, terwijl het gewone volk voor haar eenvoudig niet bestond.

Maar toch was er nog een categorie menschen, die haar niet alleen onverschillig was, maar die zij haatte met een felheid, waartoe haar feodaal instinct alleen in staat was haar op te wekken. Deze categorie menschen werd gevormd door den jongen adel van Frankrijk, die zijn titels en goederen te danken had aan het Napoleontisch régime.

Zooals men weet heeft keizer Napoleon een groote menigte menschen in den adel verheven, die hem dienstig geweest waren in het vormen van zijn eigen loopbaan en waarbij hij minder lette op afkomst, dan op adel des herten, goedheid en geest.

Deze menschen, die, wanneer men hun stamboom napluisde, vaak uit de laagste volksklassen afkomstig bleken te zijn, waren een doorn in het oog van deze hertogin, wier geslacht de stormen der revolutie over het hoofd had zien gaan, doch door een wonderbaarlijk toeval met nog enkele andere families onder de groote Restauratie van 1814 en 1815 in eer en ouden glans waren hersteld.

De hertogin, reeds op zeer jeugdigen leeftijd weduwe geworden, vertoefde op het oogenblik op het kasteel, hetgeen bleek uit den adellijken standaard, die van een der gekanteelde torens van het kasteel wapperde.

Dit was overigens het eenige teeken van leven aan het gebouw. Zooals gezegd, was het kasteel nauwelijks zichtbaar van den weg af, wegens het uitgestrekte park er om heen, maar zelfs indien men zich, het ijzeren hek en de groene wildernis ten spijt, had weten te begeben tot in de onmiddellijke nabijheid van het kasteel, dan nog had men niets gezien wat er op wees, dat hier menschen woonden. Alles was verlaten en stil en slechts in het rosarium, vlak bij het terras, verhief zich op een hardsteenen pilaster, welke daar expresselijk voor dit doel scheen neergezet te zijn, een pauw, die in de stralen van de reeds laag staande zon haar veerenpracht ten toon spreidde, als een embleem, een levende afspiegeling van de hartstocht, die achter die dikke muren hoogtij vierde, een zinnebeeld van de trotschheid.

Wanneer men zich echter een weinig verplaatst had en zich begeben had naar de andere zijde van het park, waar geen vensters van het kasteel op uitkeken, daar zich hier een blinde muur uitstreckte, dan zou men toch wel eenig teeken van leven hebben gezien.

Dat gedeelte van de tuinen met de eeuwenoude woudreuzen van het park als verrukkelijken achtergrond, was het lieflijkst. De zintuigen van den mensch werden hier het meest gestreeld. Jasmijn, heliotroop en kamperfoelie geurden hier in den naderenden avondstond, terwijl door dit alles heen zich de pénétrante, doch zoete geuren der talloze rozen mengden.

Een klaterende fontein beschreef hier zijn diamanten boog en besproeide kleurige bloembedden.

Midden in een boschage stond een schalks glimlachende, steenen amor, die zijn boog gespannen en de pijl gericht hield op het van groene luiken voorzien paviljoen, waarvan het groengouden koperen dak fonkelde in den zonneschijn.

Thans lag het paviljoen verlaten.

Het was er stil.

Maar wat was dat?

Klonk daar niet een zacht fluisteren, het ritselen van zijden vrouwenkleeren en het gedempte geluid van kussen?

„Adrienne! Liefste Adrienne! Ik kan het groote, het oneindige geluk nauwelijks beseffen!” —

Daar in het oogenschijnlijk verlaten paviljoen werd het oude lied gezongen, het oude lied van twee menschenharten, die elkaar gevonden hebben.

De steenen amor was wel degelijk van steen, anders zou hij daar niet zoo bewegingloos op zijn voetstuk zijn blijven staan, in de houding, alsof hij zoo aanstonds zou gaan schieten, hij, die toch wel het beste moest weten, dat zijn pijl reeds lang afgeschoten was en doel getroffen had.

Met het voorrecht, dat den schrijver geniet, zal ik u, lezer, als een onzichtbare geest bij de hand nemen en u naderbij voeren om dit spel

der tortelduiven, dit geminnekoos van twee geliefden te kunnen bekluren.

Indien ooit twee menschenkinderen bij elkaar hebben gepast, dan zijn het voorzeker deze twee.

Hij is een slank gebouwd, schoon man met gebruid gelaat en fonkelende oogen onder weelderig krullend haar en gekleed in huzarenuniform. Hij buigt zich thans over naar een allerliefst blond meisje, dat gekleed in een japon van lichtblauwe zijde, met zoeten blik naar hem opkijkt.

Haar glanzend haar geleek wel gesponnen goud, haar oogen toonden de blauwe diepte van een bergmeer.

Bekoorlijk schoon was zij, nu zij haar hoofdje tegen zijn schouder leunde.

Wat echter het meest opviel, dat was haar zijden kleed, dat volstrekt niet gemaakt was naar de smakelooze mode van deze dagen. Het was een kleed naar een mode van lang vervlogen tijden, toen de adel nog schitterde en pronkgewaden droeg van goudbrocaat, zijde en fluweel, ja men zou het kunnen gehouden hebben voor een kleed, te voorschijn gehaald uit een oude kleederenkist, ware het niet dat de lichtblauwe zijde fonkelde en glansde, zooals alleen versch geweven zijde fonkelen en glansen kan en de kanten kraag, die achter in den nek hoog opstond, doch den marmewitten hals en een klein gedeelte van den zacht zwellenden boezem onbedekt liet, zoo fraai en nieuw in haar teedere witheid afstak.

Aldus gekleed geleek Adrienne la Rochetalande als een levend geworden beeld, uitgesneden uit een schilderij, dat verhaalde van de macht en den schoonheidszin der feodale heerschers uit een tijdperk, dat gelukkig lang achter ons ligt, doch toch niet nalaat zijn bekoring uit te oefenen op den voor schoonheid gevoeligen mensch, die nochtans dankbaar is, dat hij de zegeningen geniet van een meer menschwaardig bestaan dan hem beschoren zou zijn geweest onder de overheersching dier wreede wellustelingen.

Dat Adrienne zoo gekleed was, lag nochtans niet aan haar. Zij was tot haar achttiende jaar in een klooster opgevoed, waar de nonnen haar, behalve in de noodige wetenschappen, ook onderricht hadden in de zegeningen van deze moderne tijden, zoodat zij zeer zeker niet vrijwillig teruggekeerd zou zijn tot de oude kleederdracht van een vervlogen tijdperk. Maar hier was het, dat wederom de wil van haar moeder overheerschte. In de twee jaren, welke zij thans aan de zijde harer moeder had doorgebracht, had zij weinig geluk gekend.

De hertogin had met groote verbazing en leedwezen gezien, dat hare dochter een zeer menschelijk gevoel bezat en een open oog had voor de nooden van hare medemenschen, die, van welke geringe afkomst zij ook mochten

zijn, door haar als hare gelijken werden behandeld.

Zij had een koen besluit genomen en zich met haar dochter opgesloten in het kasteel harer vaderen, om het meisje verre te houden van de wereld, haar best doende om in deze eenzaamheid de gevoelens van trotsch en hoogmoed, welke haren geest vervulde, ook bezit te doen nemen van het hart van het meisje.

Adrienne, die vóór alles een aanhankelijk en gevoelig hart had, had zich niet tegen hare moeder durven verzetten, ofschoon hare leerstellingen haar tegen de borst stuitte.

Aanvankelijk had zij zich trachten te verzetten tegen de dwaalbegrippen harer moeder en betoogd, dat deze niet in deze moderne tijden pasten, maar toen de hertogin daarop met een driftuitval had geantwoord, welke haar bijna het schuim op den mond bracht, toen had Adrienne ingezien dat het vergeefs was zich tegen haar moeder te verzetten, dat hare zwakke krachten ten minste daartoe niet in staat waren, om den zoo sterken wil dezer hoogmoedige vrouw te breken en zij had het hoofd gebogen en schijnbaar gedaan, wat haar moeder van haar vroeg.

Schijnbaar, want haar hart verzette zich tegen deze dwaalleer en als zij al niet meer tegensprak, dan was het omdat zij den vrede wilde, maar niet omdat zij overtuigd was.

Hare moeder echter meende hierin het bewijs te zien, dat hare leerstellingen langzamerhand tot het hoofd en hart harer dochter waren doorgedrongen en verheugde zich daarin oprecht. Partij trekkend van het voordeel dat zij gewonnen had, besloot zij om het vertrouwen van het meisje nog meer te winnen nu en dan eens met haar uit te gaan.

In de nabuurschap bevond zich een dergelijk oud kasteel, toebehoorend aan een der weinige oud-adelijke geslachten, waarmede de hertogin de la Rochetalande zich wel verwaardigde vriendschapsbanden te onderhouden en het was op dit kasteel, dat het jonge meisje den jongen man had leeren kennen, die zich thans in het paviljoen aan hare zijde bevond.

Beiden echter waren zich er van bewust, dat zij iets deden, dat zeer zeker de goedkeuring van de hertogin-douairière niet zou wegdragen, erger nog, door haar ten felste bestreden zou worden.

Volgens de hertogin pasten die twee menschen niet bij elkaar en daarvan waren zij zich maar al te zeer bewust. Het duurde dan ook niet lang, of, nadat de eerste liefdedoedjes en eerste kussen waren gewisseld tusschen den jongen officier, die gehoor gevend aan zijn avontuurlijken zin, eenvoudig over het hek geklauterd was, om zijn geliefde te kunnen omhelzen en het meisje in hare fraaie, doch eenigszins vreemd aandoende kleeding, waren beider gezichten betrokken; de gelaatstrekken

van beiden, waaruit eerst geluk en blijdschap had gesproken, waren verduisterd en het meisje fluisterde hem eenige woorden in het oor.

Hij sloot haar den mond met een kus en zei: „Adrienne, ik zweer het, je wordt mijn vrouw!”

Maar zij schudde het hoofd en antwoordde: „Ik vrees, dat wij vóórdien nog heel wat leed hebben te doorworstelen”.

„Maar wij zullen overwinnen”, voegde hij er op trotschen toon aan toe.

„Laat hen maar komen! Ik ben strijdvaardig! Gereed om den kamp met dood en duivel op te nemen — —!”

„Maar niet met mijn moeder,” viel zij in, terwijl een nerveus lachje om haar mond speelde.

„Ik weet niet, wat zij tegen mij zou kunnen hebben!”

Een diepe rimpel plooidde zich bij deze woorden tusschen zijn oogen en zijn trekken teekenden beleedigden trots.

„De naam Germain de St. Brice heeft een goeden klank en ik heb nimmer iets gedaan, waarover ik mij zou moeten schamen, of dat, al was het ook maar het minste smetje op dien naam zou kunnen werpen.

„Och, jij kent den mateloozen hoogmoed van mijn moeder niet,” zei Adrienne zacht, doch met vaste stem. „Je weet niet, hoe verblind zij is. Zij gelooft op een onbereikbare hoogte te staan, vanwaar zij verachtelijk meent te kunnen neerzien op alle menschen, die niet minstens als hertog zijn geboren. Het sterkst wel kant zij zich tegen den door Napoleon gecreëerden adel. En ongelukkig genoeg, behoort jouw geslacht daar ook toe — — —”

„Voorouders! Geslacht!” bruijste Germain op. „Is zij dan zóó verblind met haar adel? Geldt de persoon, de mensch bij haar dan niets meer?”

De jonge officier had zijn slanke gestalte fier opgericht en zijn oogen bliksemde van rechtmatigen toorn. Hij gaf niets om zijn adel, maar meende toch, dat deze minstens even goed was als die der hertogin.

Zooals hij daar stond met de jonge Adrienne in haar historisch, lichtblauw zijden kleed in zijn sterke armen gedrukt, vormden die twee een schilderij, waarnaar men niet moede werd te kijken.

Doch indien onze aandacht niet zoo geheel op het minnende tweetal was gevestigd geweest, zouden wij hebben opgemerkt, dat er een nieuw teeken van leven in den oogenschijnlijk verlaten kasteeltuin was verschenen.

Van de terraszijde naderde een mensch en naar mate de figuur naderkwam, kon men een dame onderscheiden, die evenals het jonge meisje, in een historisch olijfgroen zijden kleed was gehuld.

Er viel niet aan te twijfelen; daar naderde de hertogin.

Hare nog fraaie en buigzame gestalte, want

zij telde nauwelijks negen en dertig jaren, hield zij trotsch opgericht en zooals zij daar in de ruischende zijde door den kasteeltuin voortgleed, geleek zij op een tot leven gewekt fraai portret uit een of andere galerij van historische schilderijen. De aan de nekzijde hoog opgerichte kraag van haar kleed was daar bedekt met een licht-crème kant, welke ook nog als een zoom lag langs het lage décolleté, dat nog gedurfter was dan de hendaagsche baljaponnen, maar het daarvan ook in sierlijkheid won. Om haar sneeuwwitte hals lag een snoer prachtige paarden, in hare kastanjebruine lokken glansde dof een matzilveren kam, terwijl van haar ceintuur een zilveren chatelaine afhing.

Maar deze fraaie gestalte omhulde een leelijke ziel. Wij vreezen zelfs, dat wij, bij de beschrijving van haar hoogmoed en trotschheid, niet haar ergste ondeugden hebben genoemd. De hertogin was ongetwijfeld misdadig, misschien nog niet in hare daden, maar dan toch zeker in hare gedachten en verlangens. Wanneer het voor haar doel dienstig zou zijn geweest, zou zij zeer zeker niet voor een zware misdaad zijn teruggeschrokken. Hare kleine oogen keken fel en wreed om zich heen, duidelijk sprekend de taal van haar hart, dat geen medelijden ooit gekend had.

Langzaam, doch zonder een oogeblik van het pad, dat naar het paviljoen leidde, af te wijken, naderde de hertogin als een booze fee het verblijf der minnenden, die zich daarvan totaal onbewust waren en juist drukte Germain de Saint Brice Adrienne in zijn sterke armen, toen de deur van het paviljoen zich geruischloos opende.

Op den drempel stond, hoog opgericht, dreigend als de godin der wrake, hertogin Odette de la Rochetalande.

Haar aristocratisch gelaat zag doodsbleek onder het hooggekapte haar en haar slanke vingers grepen krampachtig in de ruischende plooiën van haar zwaar, zijden gewaad.

Haat en woede stonden op haar gezicht te lezen. Uit haar oogen schoot een dreigend vuur.

„Ellendige!” siste zij haar dochter, die onwillekeurig een schrede achteruit week, in 't gelaat.

„Verrader!” aldus wendde zij zich tot den jongen man, „ge waagt het, achter mijn rug om, den naam van de Rochetalandes door het slijk te sleuren? — — —”

„Madame la duchesse,” viel de jonge man haar onmiddellijk in de rede, „ik bid u, zwijg. Ga niet verder. Ik heb mij onwetend uw boosheid op den hals gehaald en ben bereid onmiddellijk uw dochter te verlaten, mits ge mij in de gelegenheid wilt stellen mijn fout goed te maken en u plechtig en formeel om de hand van Adrienne te komen vragen. Gij weet wie ik ben. . . .”

Maar hier viel de hertogin, die hem met een

verachtelijk lachje had aangehoord, in de rede:

„Dat weet ik,” beet zij hem toe. „Met den zoon van een geadeld onderofficier. Zoo iemand heeft hier niets te maken.”

En zich toen wederom in haar volle lengte oprichtend, strekte zij haar arm uit, wees met gestrekten wijsvinger naar de deur van het paviljoen en beet den jongen man met een ingehouden, doch van woede trillende stem toe, terwijl haar geheele lichaam schokte van drift:

„Hors d'ici! Er uit!”

Een roode gloed trok over het knappe geelaat van den officier, om direct daarop spierwit te worden. Zenuwachtig trokken zijn mondhoeken samen en het was duidelijk dat hij inwendig een zwaren strijd streed tegen zijn gevoelens van mensch en de eerbied, die hij als cavalier tegenover elke vrouw schuldig is, zelfs al beleedigt die vrouw hem op de grievendste wijze.

Maar weldra was zijn strijd beslist. Een lichte druk van het blanke handje van Adrienne, dat nog steeds in de zijne rustte, wees hem onmiddellijk weer de goede richting, zoo hij al een oogenblik den verkeerden kant op had willen gaan.

Hij haalde even diep adem, keek de woevende vrouw met vasten blik aan, zonder zijn oogen één oogenblik neer te slaan en voegde haar toen bedaard toe:

„Ik ga mevrouw de hertogin, maar ik wil u alleen nog dit zeggen, dat Adrienne en ik bij elkander behooren voor geheel ons leven. Tracht niet, ons te scheiden, dat zou u niet baten. Ik zou haar desnoods met geweld veroveren”

Hij wilde nog meer zeggen, maar de hertogin liet hem den tijd daartoe niet.

„Eruit!” riep zij nogmaals uit, vuurrood van woede, „mijn huis uit! Of ik laat de honden op u los!”

Hij ging.

Doch niet dan nadat hij nog een vasten, hooghartigen blik had geworpen op de van drift bevende vrouw en zijn bruid een laatsten, bemoedigenden blik had toegeworpen.

Het volgende oogenblik had hij het paviljoen verlaten en hoorde men het getik van zijn sabel en zijn sporengerinkel zich allengs verwijderen.

Toen werd het doodstil. De weggejaagde aanbieder had het terrein zijner veroveringen verlaten.

De beide vrouwen stonden thans tegenover elkaar.

„Wil je hem trouwen, dien republikein?” stiet de hertogin uit, „wil je ons wapenschild bezoedelen, jij, de laatste spruit der de la Rochetalandes? Jij, die even hoog boven het geslacht der St. Brice verheven bent, als het edele hert laag neerziet op den nietigen aardworm, zou zich met een afstammeling van dat

geslacht willen encannaileeren? Ik begrijp je niet, Adrienne, ofschoon ik niet weet wat ik meer moet doen, me boos maken over je handelwijze, als me verwonderen over de verkeerde uitwerking die mijn lessen gehad hebben. . . .”

Maar nu was het de beurt aan Adrienne. Zij zag hare moeder vast in de oogen en zei:

„Ik heb naar u geluisterd met de ooren van het lichaam, dat ik aan u verschuldigd ben, maar behalve een lichaam heeft de mensch ook een ziel, en die ziel blijft vrij, in welken toestand de eene mensch het lichaam van een anderen mensch ook kan brengen.

„Ik schaam mij er niet voor, Germain de St. Brice mijn hand voor het leven te reiken, maar ik ben er zelfs trotsch op, dat een edelman zooals hij, mijn hand begeert.”

Een opgewonde hoonlach van haar moeder klonk haar in de ooren, maar ongestoord vervolgde zij:

„Ik heb Goddank van u noch den hoogmoedigen trots, noch de misplaatste ingenomenheid met mij zelf geërfd.

„Ik bemin Germain met mijn geheele hart en denk er niet aan, mijn levensgeluk op te offeren aan de verouderde principen van vroegere tijden.

Vol vreugde wil ik den naam de la Rochetalande verwisselen tegen dien van St. Brice, welke mij minstens even edel en fier in de ooren klinkt. — —”

Nu was het de beurt van de hertogin om te verbleeken. Was dat haar dochter die zij steeds als een lijdzame volgeling had beschouwd? Was dat het meisje, dat zich alles liet zeggen en naar het schein blindelings gehoorzaamde? Maar, dat was verschrikkelijk. Indien zij dat nu reeds deed, nog onder het familiedak, onder de oogen harer moeder, wat moest dat dan worden op lateren leeftijd, wanneer zij, meerderjarig geworden, zou doen wat zij wilde en ten spijt van de door haar ingeprente lessen ongetwijfeld zou huwen met dien telg van een nageemaakt adelijk geslacht, waarvan de stamboom misschien nog niet zoo veel loten telde als van den minste harer dienaren! Neen, dat mocht niet gebeuren. Daar moest iets op gevonden worden. Maar wat?

Terwijl zij daar stond vlogen allerlei gedachten door haar brein en zij raakte verward in de denkbeelden, die in haar opkwamen met een snelheid, die haar verbijsterde. Een besluit moest genomen worden, maar niet hier. Er moest kalm over nagedacht worden en dan met spoed gehandeld, vóór het te laat was.

Toen zij dat besluit genomen had, keek zij haar dochter, die niet van haar plaats geweken was, aan.

„Ga naar je kamer!” beval de hertogin haar, en de blik, waarmede zij haar dochter, die het paviljoen verliet, volgde, was vijandig, dreigend en onheilspellend tegelijk.

Het eerste, dat zij deed, toen zij in hare

vertrekken was teruggekeerd, was haar majordomus het bevel te geven, dat alle poorten en ingangen van het park dubbel bewaakt moesten worden, dat de honden van den ketting moesten worden losgemaakt, terwijl zij zich zelf voornam, om de kamenier van haar dochter bijzondere instructies te geven.

Toen zij dit gedaan had, trok zij zich in haar boudoir terug, om na te denken.

De eerste overtuiging waartoe zij kwam, was, dat zij de hulp van een vreemde moest inroepen.

De hertogin, de negen en dertigjarige weduwe van den laatsten telg uit het oud-adellijke geslacht de la Rochetalande, was zóó onsympathiek en trotsch, dat men zelfs niets voor haar gevoelde in de royalistische kringen, waartoe zij volgens haar geboorte en opvatting behoorde.

Zoo kwam het, dat zij tamelijk eenzaam leefde, want zij vond het harer onwaardig om conversatie te zoeken in de voornamen kringen der Republikeinen.

Adel, die ontstaan was op de slagvelden van Napoleon I, hield zij op een afstand. Bonaparte was en bleef voor haar de Corsikaansche oproerling en voor de kleinzoon van den rooverhoofdman, zooals zij hem het liefst noemde, gevoelde zij een bijna nog grooter minachting dan voor het republikeinsche „caille”.

De hertogin de la Rochetalande had gedacht, dat haar eenig kind, aan wie later het heele vermogen der de la Rochetalande's zou vervallen, zich zou vereenigen met den drager van een ouden, feudalen naam; zij had daarvoor haar uiterste best gedaan, door haar kind ver van de wereld te houden, om haar ter gelegener tijd in aanraking te brengen met een schoonzoon harer keuze. Doch dit had niet zoo moge zijn. Verpletterend was voor haar de slag, toen zij had gezien, dat haar dochter zich wilde verslingeren aan dien Germain de Saint Brice, die voor haar de verpersoonlijking beteekende van alles wat afschuwelijk was.

Zijn adel was van jongen datum en derhalve waardeloos, ten minste volgens haar begrippen.

Zijn overgrootvader, een eenvoudig man, die als gewoon soldaat dienst had gedaan in het groote leger van Bonaparte, was op de slagvelden opgeklommen tot generaal en door den keizer benoemd tot markies de St. Brice.

Maar verdiensten, door een Napoleon beloond, waren voor een Rochetalande niets waard en nog veel minder, waar het een nakomeling gold van een dergelijken „geadelde onderofficier”, zooals de hertogin bij voorkeur zeide.

Maar dit was niet de eenige reden, waarom zij Germain de St. Brice haatte.

De jonge man wekte haar antipathie op, omdat hij in dienst stond van de gehate Repu-

bliek en wel als kapitein van het regiment dragonders, dat in Versailles in garnizoen lag.

De hertogin had wel gezien, dat beide jongelui tijdens het bal op het naburige kasteel met elkaar gesproken hadden, maar zij had de eerste attenties van Germain tegenover Adrienne met trotsche onverschilligheid behandeld.

De gedachte, dat haar dochter dergelijke beleefdheden van een parvenu ernstig op kan nemen, kwam niet bij haar op, totdat haar nu plotseling duidelijk was geworden, dat Adrienne tegenover den jongen dragonderkapitein niet zoo onverschillig was gebleven, als de trotsche hertogin dat had verwacht.

Hoe langer zij er over nadacht, hoe onbegrijpelijker zij het vond. Zij was er vast van overtuigd geweest, dat haar kind haar trotscheid, waarin zij een eer stelde, had geërfd.

Maar zij begreep, dat het nergens toe diende, om daar lang bij te blijven stilstaan. Het was een feit en er moesten de noodige maatregelen tegen genomen worden.

Eerst dacht zij er over, dat het 't best zou zijn haar dochter wederom voor een paar jaar naar een streng klooster te zenden, maar toen zij bedacht, dat daar toch ook weer eens een eind aan moest komen en zij wist bij onderzinking, dat zulke lieden, als de zoon van den geadelde onderofficier, soms zeer hardnekkig zijn en een groot geduld hebben, dus dat hij waarschijnlijk op den terugkeer van haar dochter zou wachten. Dan was zij meerderjarig en dan was natuurlijk al haar moeite tevergeefs geweest.

Zij knerste op de tanden toen zij daaraan dacht. Maar plotseling staakte zij haar rusteloze wandeling door haar vertrek. Het was alsof een ontzettend denkbeeld haar ingevalen was. De kleur week van hare wangen, tot zelfs hare lippen werden wit. Het scheen, dat zij van haar eigen gedachten schrok.

„Tóch doe ik het, als het moet,” siste zij tusschen hare tanden.

Het volgende oogenblik had zij haar vertrek verlaten, om zich te begeven naar de eetzaal, waar de vormelijke gewoonte van het dagelijks dineeren tot een nachtmerrie van haar dochter was geworden, maar waaraan de trotsche hertogin met de haar eigene stijfkoppigheid streng vasthield.

Aan tafel werd geen woord tusschen moeder en dochter gesproken, ofschoon de hertogin daartoe een paar maal moeite deed.

Dat deed de maat overloopen en toen zij van tafel opgestaan waren en elk harer zich naar haar eigene vertrekken had begeven, lag er een trek van vastberadenheid op het gelaat der hertogin, die, als Germain de Saint Brice dat had kunnen zien, hem met bange voor gevoelens had vervuld.

Maar de hertogin liet door niets blijken, dat zij iets van plan was.

Koel en afgemeten als altijd was haar hou-

ding tegenover het jonge meisje; rustig, alsof er niets was gebeurd, ging zij haar gang, maar verneemde het een woord tot haar dochter te spreken.

Vol minachting keek zij langs het meisje heen, alsof haar dochter niet voor haar bestond.

Het was, alsof zij nooit een dochter had bezeten, ja, het scheen bijna, alsof zij de zaak aan haar lot wilde overlaten.

Nu en dan ging zij voor een korten poos op reis, na telkens strenge orders betreffende de bewaking van hare dochter te hebben achtergelaten.

Haar paleis in de Avenue Friedland te Parijs was in deze dagen het toneel van zonderlinge, geheimzinnige beraadslagingen, welke de hertogin hield met een ouden, grijzen heer.

De uitslag van deze samenkomsten zou spoedig bekend worden.

Toen Adrienne op een heerlijken zomerochtend aan het geopende venster van haar boudoir zat, met gloeiende wangen verdiept in de lectuur van een teederen brief, dien zij in 't geheim van Germain had ontvangen, werd de deur plotseling geopend en stond haar moeder voor haar.

Met een snelle beweging stak Adrienne den brief in haar zak, maar de koude, grijze oogen van de hertogin blikten, zonder notitie te nemen van de slanke meisjesgestalte, door het venster over de zomerpracht, terwijl zij met ijskoude stem op bevelenden toon zei:

„Kleed je aan; we gaan uit rijden.“

Het was de eerste keer sinds het gebeurde in het paviljoen, dat de hertogin het woord tot haar richtte en Adrienne, die altijd een gehoorzame dochter was geweest, gevoelde zich hierover verheugd.

Wilde haar moeder toegeven? Was zij verzoenend gestemd? Dan kon alles immers nog goed worden.

Haastig kleedde zij zich om uit te gaan en in blijde afwachting ging zij spoedig daarop de trap af, waarvoor een gesloten auto stond.

De hertogin verwachtte haar beneden aan de trap, in gezelschap van twee haar geheel vreemde mannen met onsympathieke gezichten.

Een korte voorstelling volgde, waarop het tweetal haar met opdringende bereidwilligheid en merkwaardig vasten greep in het rijtuig hielp.

Het jonge meisje rilde plotseling als voor een dreigend gevaar. Zij slaakte een kreet en trachtte uit de auto te springen, maar reeds vloog deze vooruit en stevige vuisten hielden haar tegen.

Kort daarna werden de royalistische kringen van Frankrijk verrast met het onverwachte nieuws, dat de jonge hertogin de la Rochetalande plotseling krankzinnig was geworden. Het onderzoek der doktoren had de ongeneeslijkheid der ziekte bewezen en op verzoek van haar moeder, de hertogin, was het arme meisje naar het krankzinnigengesticht van professor Berthier in Passy, gebracht.

In verband met deze droevige gebeurtenis was de tegenwoordigheid der hertogin te Parijs noodzakelijk, waarheen zij dan ook vertrok, maar, daar er juist verschillende herstellingswerken werden verricht aan het hertogelijke paleis, dat aan de achterzijde aan de oevers van de Loire gelegen was, had zij een suite kamers gehuurd op de eerste verdieping van Hotel Ritz. Deze kamers werden gewoonlijk verhuurd aan vorstelijke gasten, die Parijs kwamen bezoeken en de inrichting van deze vertrekken was alleen in staat de hertogin eenigermate te vergoeden, dat zij niet in het kasteel harer vaderen kon vertoeven.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De zwarte brief.

Markies Germain de Saint Brice was vroeg opgestaan. Hij had den vorigen avond nog tot zeer laat opgezeten, maar had den slaap slechts na geruimen tijd kunnen vatten.

Niettemin was hij ontwaakt, toen het nog nauwelijks dag was en al zijn pogingen om nog eenige uren rust te genieten, waren tevergeefs gebleken. Rusteloos had hij zich op zijn legerstede heen en weer gewenteld, en het einde was geweest, dat hij maar opgestaan en zich aangekleed had.

De oorzaak van dit alles was, dat hij reeds sedert twee dagen tevergeefs had gewacht op eenig teeken van leven van Adrienne. Tot dusverre had hij steeds antwoord ontvangen op zijn brieven, weliswaar slechts korte en vluchtig geschreven antwoorden, welke blijkbaar met eenige moeite, heimelijk werden verzonden, maar hij had geen enkelen keer tevergeefs behoeven te wachten, zooals thans en, zooals het meer met jeugdige minnaars gaat, had hij nu geen rust of duur.

Wel poogde hij zich zelf in te prenten, dat zijn bezorgdheid overdreven was, maar hij slaagde hierin niet. Telkens moest hij denken aan het tooneel in het paviljoen, toen hertogin Odette hem de deur had gewezen. Hij vreesde die vrouw meer dan hij zich zelf wilde bekennen. Hij huiverde voor den blik uit die koude, hardvochtige oogen en had gemeend daarin een bedreiging te lezen, die hoewel onbestemd, daarom toch niet minder te vreezen was.

Telkens als hij hierover eenigen tijd had zitten peinzen, richtte hij het hoofd weer met een ruk op, trachtte te glimlachen om zijn overdreven angsten, zooals hij die zelf noemde, om . . . onmiddellijk daarop weer in dezelfde overpeinzingen te hervallen.

Dit duurde zoo geruimen tijd voort, totdat hij het in huis niet langer kon uithouden. Het was nog zeer vroeg, maar de zon scheen reeds warm en hij besloot door een wandeling zich wat te vertreden en zijn zinnen te verzetten.

Juist toen hij de gang doorliep, om zijn hoed te halen, want hij was in burger gekleed, hoorde hij iets in de brievenbus werpen en toen hij zag, dat het het ochtendblad was van de krant waarop hij geabonneerd was, nam hij het blad uit de bus, stak het in zijn zak en begaf zich op straat.

Het duurde niet lang of hij bevond zich in het Bois du Boulogne en daar kwam hij, onder den invloed van de vredige ochtendkalmte, die daar heerschte, een weinig tot bedaren.

Het was er nog stil, geen mensch zag men op de breede wegen of op de voetpaden loopen en alleen het vogelenheir deed zich hooren.

Weldra zat de jonge markies op een rustieke bank en liet de weldadige kalmte der hem omringende natuur op zich inwerken.

Geruimen tijd zat hij aldus sprakeloos, maar stil genietend ter neer, tot hij eensklaps als onwillekeurig de hand stak in den zak van zijn colbertcostuum, waarin hij de krant had gestoken. Hij trok nu het blad te voorschijn en, nieuwsgierig als de mensch nu eenmaal onder alle omstandigheden des levens is, begon hij de korte nieuwsberichten in te zien.

Plotseling trok over zijn gelaat een doodelijke bleekheid, hij uitte een gesmoorden kreet, bedekte zijn gelaat met zijn rechterhand, waaruit de krant gevallen was en bleef zoo enkele seconden onbeweeglijk zitten.

Maar eensklaps sprong hij weer op, een ongeloovig lachje speelde om zijn lippen en opnieuw greep hij naar het blad, waarin het bericht stond, dat hem zoo hevig had doen schrikken.

Maar het scheen, dat hetgeen hij gelezen had, geen verderen twijfel overliet, want nu verkreukte de jonge markies het blad in zijn vuist, greep een oogenblik met tastende handen om zich heen, uitte een kreet als van een gefolterd dier en zakte toen geluidloos, als een vormelooze massa, vlak voor de bank waarop hij gezeten had, in het zachte mos, dat den grond bedekte, in elkaar.

„Was het jou ook niet alsof je daar den kreet van een mensch hoorde, Charly?"

Deze vraag werd door een lang, slank man gericht tot zijn metgezel, die wel een hoofd kleiner, dan hij, naast hem in een zijlaan van het Bois du Boulogne wandelde.

„Ik hoorde ook wel iets, Edward," luidde het antwoord, „maar ik meende en geloof nog, dat het het geluid van een vogel was, die misschien door een soortgenoot werd achtervolgd en in angst zat."

De lange, slanke man, die een aristocratisch voorkomen had en wiens gelaat, voornamelijk door de levendige grijze oogen, een zeer schrandere uitdrukking had, schudde het hoofd en hernam:

„Nee, Charly, dat was wel degelijk de kreet van een mensch en als ik mij niet vergis kwam het uit die richting."

Hierbij wees hij onbestemd naar een boomengroep, waarachter het laantje gelegen was, waar de bank stond, aan welks voet de jonge de Saint Brice met gesloten oogen en akelig bleek terneer lag.

De twee vroege wandelaars sloegen een paar zijpaden in en stonden na enkele minuten voor het onbeweeglijke lichaam van den jongen Franschen aristocraat, die nog steeds niet uit zijn bezwijming was ontwaakt.

Zonder een oogenblik te aarzelen bogen de twee mannen zich over den bezwijmde heen, de langste der twee voelde hem den pols, luisterde even naar de ademhaling en knikte toen geruststellend met het hoofd.

„In orde Charly,” mompelde hij, „geen gevaar, een ijzersterke natuur, die door een of ander, mij nog onbekend toeval zóó geschrokken is, dat een oogenblikkelijke bewusteloosheid is ingetreden. Deze kan soms zeer lang duren, haal dus even een taxi, want de man kan hier niet blijven liggen.”

Het scheen, dat de jongere metgezel van den rijzigen heer aan den eenigszins bevelenden toon zijner woorden gewend was, want zonder een oogenblik te verliezen, was hij opgestaan en had zich snel verwijderd.

Het duurde wel een kwartier voor hij met de auto terug was, maar nog was de jonge man niet tot bewustzijn gekomen.

Met behulp van den chauffeur legden de twee mannen het tamelijk zware lichaam in de taxi, waarna de slanke heer den chauffeur zijn adres opgaf.

„Hotel de l'Angleterre, Rue st. Antoine. Rijd zoo vlug mogelijk, dan krijg je een goede fooi.”

Deze woorden, welke in onberispelijk Fransch werden uitgesproken, hadden echter een onmiskkenbaar Engelsch accent, waaruit op te maken viel, dat de twee onbekenden, die zich het lot van den jongen markies hadden aangetrokken, naar alle waarschijnlijkheid Britten waren.

De Fransche chauffeur is behalve handig, ook wel een weinig roekeloos, en een ieder, die in de laatste jaren Parijs heeft bezocht, zal daarover weten mee te praten. In de grootste drukte stuurt de Parijsche taxi-chauffeur zijn rijtuig met de grootste snelheid heen. Hij blijft daarbij onverstoort kalm en alleen bij een aanrijding of een rakelingsche ontsnapping aan een botsing met een collega, windt hij zich wel eens op, als wanneer er dan wat uitgezochte scheldwoorden gewisseld worden.

Thans in het vroege ochtenduur was voor dit alles niet te vreezen. De straten waren nog verlaten en alleen op de groote boulevards vertoonden zich eenige voetgangers, die echter behoorlijk op het trottoir liepen, zoodat niets den chauffeur in den weg stond om zijn grootste snelheid te ontwikkelen.

In minder dan geen tijd stond de auto dan ook stil voor de breede portiek van het niet

groote, maar zeer goede en comfortabel ingerichte Hotel de l'Angleterre, waar de twee vroege wandelaars blijkbaar waren gelogeerd.

Nog steeds was de bewusteloze niet tot het leven ontwaakt. De nachtportier werd gewenkt en deze hielp, geassisteerd door een toegeschoten hotelknecht en de kleinste der twee heeren, die den bezwijmde hadden gevonden, in de lift en vervolgens naar de kamer, waar zij logeerden.

Met den chauffeur werd intusschen afgerekend en deze vergat bijna te bedanken, toen hij het geldstuk bekeek, dat de onbekende hem in de hand had gestopt als belooning voor zijn snellen rit. Het was een goudstuk, een Engelsche guinea.

Dat was een vorstelijke belooning en de chauffeur kon niet nalaten te denken, dat dit vroege „vrachje” er werkelijk als een soort vorst uitzag.

Het toeval wilde, dat de markies de Saint Brice juist de oogen opsloeg, toen zijn redder de kamer binnentrad.

Deze liep met zachten stap naar den divan, waarop men hem had neergevlijd en zei, zonder een oogenblik te aarzelen.

„Welkom markies de Saint Brice in mijn hotelkamer. Wij hebben u gevonden, terwijl gij bewusteloos waart neergevallen in het Bois du Boulogne, nadat ge in le Matin het ontstellende bericht had gelezen over de plotselinge krankzinnigheid van uw verloofde, de jonge hertogin de la Rochetalande.”

Het was moeilijk te zeggen wie meer verbaasd was over deze woorden, de zich nu langzamerhand herstellende markies of de metgezel van den vreemdeling, die zich zoo volkomen op de hoogte toonde van den naam van zijn beschermeling en diens omstandigheden.

Beiden zagen den spreker verbaasd aan, zoodat deze glimlachen moest.

„Ik zal u zoo aanstonds alles uitleggen,” ging deze met onverstoortbare kalmte voort, „maar eerst moeten wij even om uw physieken toestand denken.”

Hij drukte hierbij op den knop van een electrische bel en beval den binnentredenden kellner drie koppen krachtige bouillon te brengen.

In vijf minuten tijds werd het verlangde gebracht en de geheimzinnige Engelschman boog zich tot den markies over met de kop van het krachtige vleeschnat in de hand.

Deze echter was, nadat hij tot bewustzijn was gekomen, in een somber stilzwijgen vervallen en schudde nu kalm maar beslist het hoofd. Hij weigerde van den aangeboden drank te drinken.

Maar hiermede was de Engelschman niet tevreden.

„Markies de Saint Brice,” aldus sprak hij den jongen man aan. „Veroorloof mij dat ik er op aandring, dat gij wat gebruikt. Zoudt gij

dat niet willen, dan zou ik verplicht zijn tot andere maatregelen, want gij moet wat drinken en u verder geheel naar mijn voorschriften gedragen, opdat ge spoedig zoodanig in beterschap toeneemt, dat ge in staat zijt mij de noodige hulp te verleenen bij de pogingen, die ik zal aanwenden om uw verloofde uit het krankzinnigengesticht te bevrijden en aan u terug te geven."

Met oogen, groot van verbazing, keek de jonge markies zijn redder aan.

Wat waren dat voor woorden? Bevrijden? Aan hem teruggeven? Wist die geheimzinnige man dan alles?

Hij frachtte eenige woorden te stamelen en om opheldering te vragen, maar nu was het de beurt van den Engelschman om zijn hoofd te schudden en op energieken toon te zeggen:

"Eerst drinken, markies, anders zeg ik geen woord. Om u gezelschap te houden zullen wij ook een kop bouillon drinken en dan kunnen wij even praten, want om u de waarheid te zeggen, had ik niet gedacht zoo vroeg al een patient te vinden en zijn wij nog totaal nuchter."

"Zijt... zijt gij dan een dokter?" bracht de St. Brice er eenigszins haperend uit.

"Ook dat," antwoordde de Engelschman, "maar nu geen woord meer! Drinken!"

Deze woorden werden op zulk een energieken, dringenden en toch niet onvriendelijken toon gezegd, dat er voor den jongen markies niets anders overbleef dan te gehoorzamen.

Bijna gelijktijdig zette de drie mannen de ledige koppen op de schotels neer. Het was duidelijk zichtbaar, dat de versterkende drank zijn invloed ten goede op den jongen markies reeds begon uit te oefenen. Er was reeds wat meer kleur op zijn wangen en zijn oogen stonden niet meer zoo treurig en dof.

"Zie zoo," zei de Engelschman, terwijl hij opgeruimd knikte, "nu ben ik voorloopig tevreden. Ik zal nu een krachtig ontbijt laten klaar maken en in afwachting daarvan zullen wij eens praten."

Markies de Saint Brice keek zijn redder vragend aan en scheen in gespannen verwachting over diens nadere mededeelingen.

Nadat de Engelschman zijn patient nog even den pols had gevoeld en bemerkte, dat alles wederom normaal begon te worden, stak hij een sigaret aan, kneep de doordringende grijze oogen half dicht en begon met een verholten glimlach te praten.

"Daar ge waarschijnlijk nieuwsgierig zijt, hoe ik alles weet... wat ik weet, zal ik maar beginnen met dat even uit te leggen, ofschoon het eigenlijk niet de moeite waard is.

"Toen wij u in het Bois du Boulogne vonden, wist ik evenmin wien of wat gij waart als mijn vriend, maar toen deze een taxi haalde om u te kunnen vervoeren, was ik ruim tien minuten met u alleen en heb ik dien tijd te nutte gemaakt om mij even te oriënteren.

"Uit den borstzak van uw colbert stak een stukje ivoorcarton, dat iedereen onmiddellijk als een visitekaartje zou hebben herkend. Ik las daarop uw naam. Eenvoudig niet waar? Niets Sherlock Holmesachtig aan.

"Indien ik misschien nog in het onzekere had verkeerd over de juistheid van mijn veronderstelling, dan werd mij kort daarop onmiddellijk zekerheid geboden door het vinden van de oorzaak uwer ongesteldheid.

"Ik zag de krant in uw tot een krampachtige vuist gebalde hand en ik begreep, dat ik hier de oorzaak te zoeken had. Simple comme bonjour, niet waar?

"Eén blik op het opengeslagen blad overtuigde mij van de juistheid mijner veronderstelling. De verslaggever, die het bericht over de krankzinnigheid van de jonge hertogin de la Rochetalande redigeerde, was zoo beleefd er tevens bij te vermelden, dat er zekere geruchten liepen over een toekomstige verbintenis met den jongen markies de Saint Brice en toen wist ik genoeg."

"Maar... maar..." aldus begon de nu geheel herstelde Markies.

Doch de Engelschman viel hem in de rede en zei:

"U wilt natuurlijk weten waarop ik mijn veronderstelling, dat de hertogin de la Rochetalande niet krankzinnig is, zooals men wil doen gelooven, baseer. Welnu, dat is iets, dat niet zoo voor de hand ligt, maar dat ik opmaak uit hetgeen ik nog méér weet, welke wetenschap mij ten deel is gevallen uit hoofde van mijn... hm... ja hoe moet ik dat uitdrukken... laten we maar zeggen... uit hoofde van mijn beroep. Wat dat beroep is, dat zal ik u later wel eens vertellen. Genoeg voor het oogenblik is te weten, dat de krankzinnigheid van Adrienne de la Rochetalande slechts voorgewend is, om een voor mij nog onbekende reden. Dit is natuurlijk een grove schending van het recht, dat elke mensch op zijn vrijheid heeft en daar elke rechtsovertreding, elke misdaad in mij een bestrijder vindt, zoo ben ik geheel en al bereid, om uit al mijn krachten aan de bevrijding van uw bruid mede te werken. Wilt gij die medewerking aannemen?"

De spreker stak zijn hand uit en toonde daarbij een zoo vriendschappelijk, eerlijk ge-laet, dat de markies niet kon nalaten onmiddellijk de zijne er in te leggen.

De vreemdeling drukte die hand warm en zei vervolgens, een versche sigaret opstekend:

"En nu even over de vraag wie ik ben. Mijn naam is Lord Edward Chesterfield, ik ben een Engelschman, woon te Londen in Hampstead Heath en daar er in rijkdom geen verdienste steekt, kan ik wel zeggen, dat mijn geldmiddelen mij niet beletten al datgene te doen, wat een oogenblikkelijke gril mij ingeeft. Op het oogenblik is er niets, dat mij méér inte-

resseert, dan de vrijmaking van de jonge hertogin, zoodat u geheel op mij kunt rekenen."

Op dat oogenblik werd er op de deur geklopt en trad er een kellner binnen, met de mededeeling, dat het déjeuner gereed stond, waarop Lord Chesterfield onmiddellijk zijn conversatie afbrak, opstond, zijn sigaret wegwierp en met een uitnoodigende handbeweging naar de deur den markies en zijn metgezel verzocht, met hem het ontbijt te gebruiken.

Een paar minuten later zat het drietal bijeen aan een tafeltje in den hoek van de groote eetzaal van het hotel, terwijl zij onder de hand de middelen bespraken, waarvan zij gebruik zouden maken, om hun doel te bereiken.

Totdat het middaguur sloeg zaten zij bij elkaar, om deze plannen te beramen en toen waren zij overeengekomen, dat Lord Chesterfield naar Passy zou gaan om daar eerst het terrein te verkennen. Hij wilde zich namelijk er van vergewissen in welke kamer en op welke étage het jonge meisje was opgesloten. Germain de St. Brice en de metgezel van den lord, die deze als zijn secretaris, mr. Black had voorgesteld, zouden dan later te Passy aankomen en dan lord Chesterfield voor een nacht als krankzinnige aan het gesticht afgeven.

Deze zou dan trachten de gelegenheid waar te nemen om Adrienne's deur te ontsluiten en haar de livrei van een der oppassers te brengen; onder deze vermomming zou zij dan met het tweetal ongehinderd het gesticht verlaten kunnen.

Aldus werd besloten, ofschoon markies de Saint Brice het plan nogal gewaagd voorkwam. Hij bedacht echter, dat Lord Chesterfield in de enkele oogenblikken, dat hij pas kennis met hem had gemaakt, zich zulk een meester had getoond in de kennis van de menschelijke natuur, dat hij besloot het maar geheel aan zijn redder over te laten.

Met een handdruk scheidde hij van de beide Engelschen, die een zeer aangename indruk bij hem hadden achtergelaten.

Intusschen maakten de twee Engelschen onmiddellijk na het vertrek van den markies hun koffers gereed en vertrokken nog dienzelfden middag met den trein naar Calais, om daar de boot te nemen, welke hun naar hun land zou terugbrengen, nadat zij eenige weken voor hun genoegen te Parijs hadden doorgebracht.

Dienzelfden avond zat Lord Chesterfield in zijn woning, een niet zeer groote maar met buitengewoon veel comfort en exquisite smaak ingerichte villa, gelegen te midden van de landelijke omgeving van Hampstead Heath, voor het venster, dat op den tuin uitkeek en verzocht zijn secretaris even een brief te schrijven, welke hij hem dicteeren zou.

"Neem de Whitehead Typewriting Machine maar, Charly," zei hij lachend, „en het bekende zwarte papier. Ik zal mevrouw de hertogin behoorlijk van mijn voornemen in kennis stellen."

"Maar Edward," zei de jonge man, dezelfde met wien wij hem in het Bois de Boulogne hebben samengezien, „maar Edward, vind je dat nu niet de grap een beetje te ver drijven? Het zal ons moeite genoeg kosten, om het meisje te bevrijden uit het gesticht, waar zij, zooals je hebt gezien, angstvallig wordt bewaakt. Als je nu haar moeder er van gaat in kennis stellen, dat je van plan bent haar desnoods met geweld te bevrijden, dan verzwaar je die taak maar noodeloos en...."

"En Charly, nu geen woord meer," viel de lord hem met vaste stem in de rede. „Ik hoop, dat je me nu toch wel voldoende kent, om te weten, dat er voor mij slechts dan een eer in gelegen is, wanneer een dergelijke taak de noodige moeilijkheden meebrengt. Om zoo maar, zonder dat iemand er van weet, een voorgewende krankzinnige te bevrijden, dat is.... dat is.... hoe zal ik het noemen.... laten we zeggen.... beneden mijn waardigheid. Er moet bij mij altijd een pikant tintje aanzitten, wees dus zoo goed en schrijf op...."

De lord dicteerde zijn brief en reeds den volgenden dag ontving mevrouw de hertogin Odette de la Rochetalande een zeer zonderling uitzienden brief.

Het was een couvert van zeer fraai, dik, zwart papier, waarop met witte letters het adres met een schrijfmachine was geschreven. Aan de achterzijde bevond zich een gouden monogram, bestaande uit twee in elkaar geslingerde letters, een J en een R.

De hertogin verbaasde zich niet weinig over dezen zonderlingen brief, maar daar hij er zeer aristocratisch en ongewoon uitzag, was haar nieuwsgierigheid niet weinig geprikkeld en maakte zij hem vol verwachting open.

Wie beschrijft hare verbazing toen zij het volgende moest lezen:

Madame la Duchesse,

Voor hetgeen gij gedaan hebt, zijn eigenlijk geen woorden te vinden. Het is een schurkenstreek, zoo als men zich die niet lager kan denken. U hebt het plan opgevat op uw ruim geweten een moord te laden, een moord aan de ziel van uw eigen kind. Om deze misdaad te verhoe-den, ben ik van plan uw dochter te bevrijden.

Daarvoor moet gij mij, voor een goed doel, een zekere som betalen, waarvan ik het bedrag zelf zal bepalen en dat ik mij desnoods persoonlijk zal toeëigenen.

JOHN RAFFLES.

DERDE HOOFDSTUK.

De eerste poging mislukt.

Toen de Engelschman, die de markies de Saint Brice in het Bois du Boulogne had gevonden, zich op zijn hotelkamer aan hem voorstelde als Lord Chesterfield, had hij de waarheid gesproken, maar niet de geheele waarheid, want dan had hij er bij moeten voegen, dat hij ook nog anders heette, dat die naam Lord Chesterfield, ofschoon volkomen gerechtigd dezen te dragen, slechts als een camouflage diende voor den persoon van Lord Edward Lister, die onder den naam John Raffles over geheel Europa zoo bekend was als de bonte hond.

Den getrouwen lezer van deze verhalen behoeven wij niet meer uiteen te zetten waarom dit het geval was. Zij weten maar al te goed, dat Lord Chesterfield, of beter gezegd Raffles, zooals wij hem zullen blijven noemen, zich onder en boven de wet had geplaatst, door er een wetboek op zijn eigen houtje op na te houden, een wetboek, waarin hij slechts één artikel van één woord had, namelijk: Rechtvaardigheid. Onder welke omstandigheden hij zich ook bevond, steeds was hij er op uit de rechtvaardigheid te doen zegevieren, zoodat het dan ook niemand verwonderen zal, dat hij in het geval van den markies de Saint Brice zich onmiddellijk tot daadwerkelijk ingrijpen had bereid getoond.

Gewoonlijk strekten zich zijn werkzaamheden uit tot het brengen van bezoeken aan rijke nietsnutters, die totaal vergeten waren, dat er nog zoo iets als weldadigheid op de wereld bestond. Deze bezoeken werden dan gewoonlijk in het holst van den nacht afgelegd en golden dan geregeld de brandkast van het slachtoffer, die op ingenieuze wijze geopend werd en leeggehaald, al naar mate Raffles geld voor zijn armen noodig had, of naarmate het slachtoffer rijk was.

Hij had, om dit eigenaardig vak te kunnen uitoefenen, voor zich zelf een systeem ingericht, dat hem in staat stelde zich de uitgebreidste inlichtingen te verschaffen over personen en zaken en het was dit systeem, waarop Raffles bij den markies de Saint Brice had gezinspeeld, toen hij zeide, dat hij bijna zeker wist, dat de jonge hertogin de la Rochetalande onrechtmatig van haar vrijheid was beroofd en in een krankzinnigengesticht opgesloten, ofschoon zij net zoo helder van hoofd was als u of ik.

Dat systeem bestond uit een uitgebreid register, waarin allerlei wetenswaardigheden

stonden van verschillende rijke personen in verschillende landen en aldus was Raffles reeds vroeger te weten gekomen, dat de hertogin de la Rochetalande niet alleen fabelachtig rijk was, maar daarbij zeer trotsch en hoogmoedig en te veel met zich zelf en haar stand ingenomen, dan dat zij het ooit over haar hart zou hebben kunnen verkrijgen, ook maar het minste aan de armen, die ellendelingen, zooals zij zeide, weg te schenken,

Dientengevolge had Raffles haar reeds lang op het lijstje geplaatst, waarop de namen voorkwamen van de personen, die hij eerlang met een nachtelijk bezoek dacht te vereeren en hij was er eigenlijk blij om, dat het noodlot, of het toeval, zooals men het noemen wil, hem hierbij te hulp was gekomen.

Nu weten de trouwe lezers ook, dat het uitoefenen van dit zeer vreemde, ofschoon met de beste bedoelingen verricht handwerk, hem een groote vijand had doen worden van het groote lichaam, het werktuig der wet, met andere woorden van de politie, die hem een eeuwigen haat had gezworen en er alles op zette, om den gentleman-inbreker, die zich wegens zijn onvindbaarheid den bijnaam van den Grooten Onbekende had verworven, op te sporen en te arresteren. Te vergeefs echter tot dusverre.

Voor al één man kon hij als zijn doodsvijand beschouwen en die man was de algemeen bekende chef der recherche van het Londensche Scotland Yard, de hoofd-inspecteur van politie, Phileas Baxter.

Deze goede man, die overigens niet van zekere kwaliteiten ontbloot was, had zich in zijn hoofd gezet den meesterdief te arresteren, maar had daarbij nog nimmer eenig succes gehad. Het ergste daarbij was echter, dat Raffles dit wetende, den goeden man steeds op de hoogte hield van zijn daden, niet alleen wanneer hij ze bedreven had, maar ook wanneer hij van plan was ze te gaan bedrijven. Het spreekt van zelf dat Baxter dan zijn noodige voorzorgsmaatregelen nam, hetgeen Raffles echter niet belette, datgene wat hij zich had voorgenomen, haast onder de oogen van den politie-beambte te bedrijven.

Hierdoor was het tusschen Raffles en Baxter als het spel van kat en muis, waarbij de muis steeds door het nauwste gaatje wist te ontsnappen ook al zat de poes, in casu Baxter, urenlang geduldig op de loer.

Zooals wij hebben gezien, had Raffles thans

echter niet den hoofd-inspecteur van politie van zijn voornemen in kennis gesteld, doch het aanstaande slachtoffer zelf, namelijk hertogin Odette de la Rochetalande.

Maar tóch zou Baxter het te weten komen.

Toen de hertogin van de verbazing en de verontwaardiging, die haar bij het ontvangen van den brief van Raffles overvallen had, een weinig bekomen was, begon zij na te denken wat er tegen het optreden van den beruchten Engelschen spitsboef, zooals zij hem in gedachten noemde, te doen was.

De hertogin, die een uitstekend verstand had en een helder brein, begreep direct, dat, wilde zij succes hebben tegenover een Engelsch misdadiger, zij ook de hulp van een Engelsch politie-beambte moest inroepen. Deze toch zou beter op de hoogte zijn dan de Fransche politie, waarin zij niet zoo bijster veel vertrouwen stelde.

Zij liet er geen gras over groeien en schreef naar een haar bekend Engelsch pair, aan wien zij de noodige inlichtingen vroeg. Deze lord antwoordde haar omgaand, dat de meesterdief Raffles nog nimmer door de politie was kunnen worden achterhaald, ofschoon de chef van de Londensche recherche, hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard daarbij zijn beste krachten had ingespannen.

Nu wist de hertogin genoeg en, zonder zich verder te bedenken, nam zij de eerstvolgende kanaalboot en stak naar Londen over.

Zij liet zich met een taxi naar het groote baksteen gebouw van het beroemde Londensche detective-bureau, dat op het Victoria embankment is gelegen, brengen en vroeg daar den hoofd-inspecteur te spreken.

In zijn behaaglijk ingericht bureau in de benedenste verdieping van Scotland Yard, liep hoofd-inspecteur van politie Baxter, de handen met de korte vingers op den rug gekruist, met groote passen op en neer.

Hij was als naar gewoonte met zijn secretaris, inspecteur Marholm, in een twistgesprek gewikkeld, daar laatstgenoemde beweerde, dat het zijn chef nimmer zou gelukken den gentleman-inbreker te arresteeren.

Baxter was echter, niettegenstaande zijn vele misslagen, van het tegenovergestelde overtuigd, en ziedaar een onderwerp voor een gesprek, dat den geheelen dag had kunnen duren.

Op dat oogenblik echter werd het gesprek onderbroken, doordat er op de deur werd geklopt.

„Binnen!” riep Baxter, nieuwsgierig naar den ingang kijkend.

Een politieagent kwam binnen en overhandigde hem een kaartje met de woorden: „Deze dame wenscht u te spreken.”

„Hertogin Odette de la Rochetalande,” las Baxter met van eerbied trillende stem.

„Laat haar onmiddellijk binnen!” liet hij er op volgen, inderhaast zijn das recht trekkend,

„hoe kun je de hertogin een minuut laten wachten?”

Hij begon te transpireeren van opwinding en vroeg aan Marholm:

„Kan men zien, dat ik nog niet geschoren ben? Ben ik wel in staat Hare Hoogheid te ontvangen?”

Hij kon het antwoord echter niet meer afwachten, want reeds was de hertogin in haar gewone trotsche houding de kamer binnengetreden.

Een in goud gevat met juweelen versierd lorgnon voor haar oogen houdend, nam zij den politieambtenaar op, alsof deze een of ander interessant, maar tevens nogal ordinair dier was, waarmede zij wel kennis wilde maken, doch overigens op een afstand blijven.

Baxter, die zóó in de war was, dat hij niet wist wat te zeggen of te doen, wees eindelijk Marholm, dat deze een stoel moest aanbieden.

De inspecteur-secretaris nam een stoel van den wand, terwijl Baxter boog en zijn handen uitnoodigend uitstrekkend zei:

„Neemt u een stoel, mevrouw de hertogin.”

De dame keek er naar alsof het meubel in kwestie van een of ander onuitsprekelijk vies materiaal was gemaakt en totaal niet geschikt, om den last van haar kostbaar lichaam te dragen.

„Ik ben de hertogin-douairière de la Rochetalande,” begon zij.

Hier viel Baxter haar in de rede en zei:

„Neemt u dan twee stoelen, Hoogheid. . . .”

De bezoeker keek hem aan, of zij hem straks levend en wel zou verscheuren, doch daar Baxter zijn rood hoofd verlegen in zijn zakdoek verborg, om met luid misbaar zijn neus te snuiten, liet zij een verachtelijk kort lachje hooren en zette zich toen voorzichtig op het uiterste puntje van den aangeboden stoel neer, schoof haar lorgnon dicht en begon toen op een toon, die geen tegenspraak dulde, over de aanleiding tot haar bezoek te spreken.

Haar slanke vingers speelden ondertusschen zenuwachtig met den gouden ketting, waaraan het lorgnon hing.

Zij vertelde van haar ongelukkige krankzinnige dochter, welke een schurk met geweld wilde ontvoeren uit de voor haar zoo „weldadige” inrichting, waarin ze was geplaatst.

„En waarom?” vroeg de inspecteur van politie verbluft.

„Om zich te verrijken,” haastte zij zich hem te verzekeren, „misschien heeft hij het gemunt op de juweelen, die mijn dochter altijd draagt en die ik het arme kind heb laten houden.

De schitterende steenen zijn helaas de eenige vreugde, die haar omfloerste hersenen nog in staat zijn te genieten,” zei zij met huichelachtigen, lijdenden oogopslag, en voegde nog aan deze krasse leugen toe: „Misschien ook heeft hij de bedoeling, een losgeld af te persen.”

„Een losgeld, een losgeld," herhaalde Baxter, „zeer juist, dat zal het zijn!"

Hij maakte vol ijver aantekeningen.

„En zoo iets is hier te Londen gebeurd?" vroeg Baxter, wat ruimer ademhalend, nu hij zag, dat de hertogin nogal meeviel.

Maar Baxter had te vroeg gejuicht en het was alsof hij een koudwaterstraal kreeg, toen de hertogin, nadat hij deze stupide vraag had gesteld, hoorbaar haar neusje ophaalde en hem op een toon, waarin duidelijk verachting was te bespeuren, toevoegde:

„Nee, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie, het is nóg niet gebeurd, maar zooals ik u zei, vrees ik, dat het zál gebeuren en het is uw taak om dat te voorkomen. Ook zal het niet gebeuren te Londen, maar in Frankrijk. Weet u niet eens, dat Passy in de onmiddellijke nabijheid ligt van Parijs? Ik ben echter hier gekomen, omdat ik een brief heb ontvangen, een zwarten brief. . . ."

„Een zwarte brief?" schreeuwde Baxter plotseling, „een zwarte brief?! Groote, barmhartige, genadige, hemelsche goedheid," jammerde hij verder, „dat is Raffles!"

Toen de hertogin dezen naam hoorde, begon haar moed te herleven. Het scheen dus, dat deze politie-beambte, niettegenstaande zijn dom uiterlijk en meer dan domme vragen er toch wel iets vanaf wist, zoodat hij misschien toch bruikbaar zou blijken te zijn, dan hij leek.

Baxter was intusschen beurtelings rood en bleek geworden van nervositeit.

Die naam werkte op hem als electriciteit, hij klonk hem toe als een oorlogskreet, als trompetgeschal, dat den naderenden strijd aankondigt.

Nu was hij er met hart en ziel bij. In haast noteerde hij nog de adressen en liet de hertogin toen overbeleefd en onderdanig uit.

„Uwe zaak is in goede handen," zei hij. „Uwe Hoogheid kan op mij vertrouwen. De duivel moge mij halen als ik den geslepen boosdoener nu niet snap.

Gij zijt in connectie gekomen met den grootsten gauwdief, dien Engeland ooit heeft zien geboren worden, en ik, ik ben geroepen, hem onschadelijk te maken.

Een dergelijke opdracht te volvoeren is slechts weggelegd voor een op den voorgrond tredend genie! Vergeet dat niet, Hoogheid! Gij zult wel nader van mij hooren!"

Dat waren zijn laatste woorden geweest, en het „genie" had daarbij trotsch het hoofd in den nek geworpen.

De hoofd-inspecteur van politie was nu vuur en vlam.

Vol geestdrijf maakte hij plannen en zag in gedachten al de val, waarin Raffles, die hem al zoo dikwijls gefopt had, ditmaal zeer zeker zou worden gevangen.

Doch hoe ijveriger hij werd, des te kalmer werd zijn minder geestdriftig aangelegde se-

cretaris Marholm, die nog niet zoo vast geloofde aan het succes.

De maan wierp haar zilveren stralen over een langwerpige in groen gehuld gebouw, dat met zijn helderen voorgevel een vriendelijken indruk maakte.

Het was het krankzinnigengesticht van professor Jacques Berthier te Passy.

Nadat hij zich in verbinding had gesteld met de Fransche autoriteiten, had inspecteur Baxter tegenover het gesticht een kamer gehuurd, van waaruit hij alles, wat aan de overzijde voorviel, kon waarnemen.

Hij had nu zijn maatregelen goed genomen. Uit vrees, dat het gewichtige oogenblik hem zou ontgaan, verloor hij den gevel van het groote gebouw geen oogenblik uit het oog. Nacht en dag was hij op zijn post geweest, maar de eerste drie dagen was er niets gebeurd.

Uitgeput van het lange waken had hij toen een Fransch beambte, welke hem door de Parijsche autoriteiten was medegegeven, op post gezet en was toen wat gaan slapen, nadat hij den man uitdrukkelijk last gegeven had, hem onmiddellijk te roepen als hij ook maar het minst verdachte teeken bespeurde.

Vannacht echter was hij, de hoofd-inspecteur, persoonlijk weer op zijn waarnemingspost. Achter de gordijnen verborgen, zat hij bij het raam en staarde aandachtig en onafgebroken naar het huis aan de overzijde.

Er was niets te zien, geen blad bewoog zich. De nacht was stil en helder.

Daar opeens hoorde hij het gebrom van een motor. Een automobiel kwam de straat door en hield voor het gesticht stil.

Het was alsof Baxter er een voorgevoel van had, dat thans het beslissende oogenblik aanbroken was.

Zoo snel mogelijk sloop hij de kamer uit. Als een schaduw gleed hij over de straat en stelde zich op in de schaduw van een poortboog.

Binnen uit de automobiel, waaruit geraas en getier klonk, sprongen twee heeren, van wie de een aan de nachtblas van den portier trok, terwijl de andere kalmeerend een blijkbaar ernstigen krankzinnige toesprak die voortdurend riep:

„Ik ben de Koning van Arcadië! Wie zal mij beletten oesters te eten? Ik heb mijn oog per ongeluk ingeslikt en nu zie ik den hemel voor een doedelzak aan!"

Baxter, die meende, dat er een gevaarlijk en rumoerig krankzinnige werd gebracht, wilde zich verwijderen, wierp in het voorbijgaan een blik in de auto en zag, dat de drukgebarende heer, die waarschijnlijk de dwaze woorden had geuit en dus de krankzinnige was, een lang, slank man was, met een aristocratisch voorkomen en glanzend zwarte haren.

Ofschoon Baxter nog nimmer het ware ge-

laat van Raffles had gezien, daar deze tot in de perfectie de kunst om zich onherkenbaar te vermommen verstond, maakte hij toch onwillekeurig bij zich zelf de opmerking, dat deze man, wanneer hij niet krankzinnig was, best de meesterdief kon zijn, daar algemeen werd aangenomen, dat Raffles een lang, donker man was, met een zeer aristocratisch voorkomen.

Juist wilde Baxter den weg weer oversteken, om zijn wachtpost opnieuw te gaan betrekken, toen zijn oog getrokken werd door een eigenaardige beweging.

De heer, die zoeven nog als een razende tekeer had gegaan, was nu zeer kalm gaan zitten, sprak even met zijn overbuurman, die óók nog in het rijtuig zat, waarna beiden even begonnen te lachen. Het volgende oogenblik klonken er weer de meest opgewonden en dwaze kreten uit de auto.

Dát kwam Baxter verdacht voor. Als dát nu toch eens Raffles was? Eén oogenblik dacht hij na. Ja, dat was juist iets voor den Grooten Onbekende. Een ongekend geniale en brutale truc, om in het gesticht te komen en aldus de ontsnapping van het meisje te bewerkstelligen, of zich ten minste van hare kostbaarheden meester te maken.

Nog even keek Baxter toe, toen was zijn besluit genomen.

Een zegevierend gevoel greep hem aan, toen hij naderbij sloop. Nu zou hij hem niet meer ontsnappen!

Maar Baxter had één groote fout begaan. In zijn verrassing en blijdschap had hij zich teveel bloot gegeven en hij was niet onopgemerkt gebleven.

De zoogenaamde krankzinnige in de auto was inderdaad niemand anders dan Raffles en deze had onmiddellijk Baxter, zijn aartsvijand herkend.

Hij floot zachtjes tusschen de tanden, daar hij zich er inwendig over verbaasde dat de hoofd-inspecteur zóó slim was geweest. Dat had hij niet van hem gedacht.

Maar nu het zoo was, moest er onmiddellijk gehandeld worden. Vijf seconden nadenken waren voor hem voldoende, om zijn plan de campagne vast te stellen.

Hij fluisterde zijn metgezel in het rijtuig, die niemand anders was dan de markies de Saint Brice toe, dat hij hem bij den arm moest vasthouden en stapte toen uit het rijtuig.

Eén blik overtuigde hem er van, dat Baxter geen hulp in de nabijheid had. In een oogwenk stond hij op de bovenste trede van de hardstenen trap, die naar de groote toegangspoort van het gebouw leidde.

Op dat oogenblik deed de nachtportier de deur open.

„Wij verzoeken om directe opname voor een ernstige krankzinnige — — —”

Op dit oogenblik viel Baxter, die hem nagesnel was, hem in de rede:

„Mijnheer, ik waarschuw u om deur en poort te openen voor dezen krankzinnige, hij is een schurk en bedrieger, die van plan is een der hier verpleegden te bestelen, misschien wel te bevrijden!”

Maar verder kwam de waardige politiemanniet. Onmiddellijk werd hij van achteren door twee armen als schroeven vastgehouden, en de heldere stem van Raffles klónk bevelend:

„Zend dadelijk twee sterke bewakers. Ook het dwangbuis zal waarschijnlijk noodig zijn! Hij is weer in het hoogste stadium!”

Gewaarschuwd door het geschreeuw en getier verschenen een paar bewakers, kerels als boomen, die direct den zich verwerenden en schreeuwenden Baxter vastgrepen.

„Wat wilt ge?” riep hij in zijn grooten angst, „ik ben de hoofd-inspecteur van politie Baxter — —”

„Ja, ja, het is goed, dat weten we al,” stelden hem de bewakers, die aan den omgang met krankzinnigen gewoon waren, gerust, blijkbaar op het idee fixe van den zieke ingaande, en hem ondertusschen binnen in het huis dragend.

Te vergeefs sloeg Baxter om zich heen; zij hielden hem met ijzeren greep vast.

„Hij heeft het idee fixe, een politiebeampte te zijn, die een misdaad moet opsporen,” zei Raffles, zijn handschoenen aantrekkend, terwijl de beide anderen sprakeloos toekeken en eerst langzamerhand de toedracht begrepen, „breng hem dadelijk naar het observatie-lokaal.”

Daarna wendde Raffles zich tot zijn beide metgezellen, zijn secretaris Charles Brand en den markies de Saint Brice, die eerstgenoemde nog steeds met den naam, Mr. Black, aansprak, zooals Raffles hem had voorgesteld en zei:

„Gaat beiden nu maar naar huis en stel de familieleden gerust. Ik blijf nog even hier om met den directeur te spreken.”

Het tweetal verwijderde zich en de portier liet den bezoeker in de spreekkamer.

Maar toen de directeur, Professor Berthier, de spreekkamer binnentrad, was deze geheel leeg en lag er slechts een briefje op tafel, waarin den psychiater werd verzocht den pas binnengebrachten krankzinnige maar weer vrij te laten, daar de man slechts naar binnen was gebracht, omdat men hem op dat oogenblik kwijt wilde zijn.

Het raam van de spreekkamer stond open. Dáárdoor was de late bezoeker gevlucht.

Het spreekt van zelf, dat de directeur van het krankzinnigengesticht nu spoedig met Baxter ging spreken en van hem te hooren kreeg, wie de late bezoeker eigenlijk was geweest en waar het hem om te doen was.

Dr. Berthier feliciteerde Baxter, dat hij er, niettegenstaande de berokkende onaangenaamheden, in geslaagd was een misdaad te voorkomen en nam zich voor een extra bewa-

king in te stellen, opdat Adrienne de la Rochetalande niet door een dergelijken streek zou worden bevrijd.

Den volgenden dag reeds werden er aan de vensters van de kamer, waar het arme meisje

verblijf hield, dikke stalen stangen aangebracht, zoodat het vertrek, wat de veiligheid betreft, veel geleek op de cel in een gevangenis.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:
Mary Pickford, Lillian Gish en
Constance Talmadge.
Thans: Mary Miles Minter.

VIERDE HOOFDSTUK.

Hoog bezoek.

Het geheele personeel van hotel Ritz bevond zich in de grootste opgewondenheid.

Een vraag, die blijkbaar niet op te lossen was, beangstigde hen allen. Wat was namelijk het geval?

Sinds een paar weken bewoonde de hertogin de la Rochetalande met haar personeel alle vertrekken der eerste verdieping van het hotel.

Haar paleis in de avenue Friedland werd, zooals wij weten, geheel gerestaureerd en gedurende dezen tijd had de hertogin met haar bediendenschaar haar tenten opgeslagen in dit weelderigste van alle Parijsche hotels.

Zij was daar een graag geziene gast.

Zij betaalde niet alleen zonder eenig protest, de enorme rekeningen, maar gaf ook weinig werk, want haar eigen ondergeschikten zorgden voor alles.

En toch moest men haar nu zien kwijt te raken, want des voormiddags was er een telegram aangekomen, dat door de keizerlijke hofhouding van Barbarije aan de directie van het hotel was gericht.

Hierin werd medegedeeld, dat de prins van Georgië met zijn secretaris, die reeds den dag te voren Boekarest hadden verlaten, des namiddags om 4 uur te Parijs zouden aankomen en vier kamers op de eerste etage gereserveerd wilden hebben.

Hoe zou men het aanleggen om de ongenaakbare hertogin te bewegen, de vier kamers voor den prins af te staan?

De eerste directeur nam het eindelijk op zich, de gevreesde op te zoeken om haar de zaak uit te leggen.

Zij ontving hem en de man, die op verlegen, onzekeren toon zijn verzoek uitte, was aange-naam verrast over de bereidwilligheid, waarmede de hertogin zijn wenschen te gemoet kwam.

„Zijn Hoogheid, de Prins van Georgië,” begon zij, „is, voor zoover ik weet, de wettige erfgenaam van den troon van Georgië, vanwaar een republikeinsche bende van het laagste allooi, zijn vader verdreef.

„Ik ken de plichten van mijn stand en ik weet met welke dubbele mate van eerbied wij juist in onzen tijd den erfgenaam van een ongelukkigigen koning moeten bejegenen.

Al mijn vertrekken staan den prins van Georgië ten dienste, mijnheer de directeur, en ik verzoek u, daarover te beschikken voor Zijn Koninklijke Hoogheid.”

Gelukkig en opgelucht trok de hotelier zich terug en in den loop van een paar uur waren vier vertrekken gereed gemaakt voor den nieuwen gast, een werk, waaraan op bevel van hun meesteres, de bedienden der hertogin ijverig hadden meegeholpen.

Prins Boris van Georgië was aangekomen, zonder gevolg, slechts vergezeld door zijn secretaris.

Het was een lange, slanke man met zwart haar en zwarten puntbaard en in het sympathiek gelaat schitterden twee grijze ernstige oogen.

In zijn trekken las men iets van het verdriet over het verlies, dat het huis van den prins had geleden, toen de oproerlingen zijn vader

verdreven en het koninkrijk in een republiek veranderden.

Hij was wel vriendelijk, maar weinig spraakzaam.

Toen de hoteldirecteur, die hem ontving, hem mededeelde, hoe beminnelijk de hertogin de la Rochetalande was geweest om onmiddellijk van een gedeelte der étage, die zij in gebruik had, afstand te doen, teneinde die voor den prins te kunnen laten inrichten, liet hij haar onmiddellijk verzoeken, haar zijn opwachting te mogen maken.

De trotsche adellijke dame was gelukkig met deze attentie en ontving zijn koninklijke hoogheid met grooten eerbied, doch tevens vol waardigheid.

Met een betooverend lachje begroette zij den opvallend knappen man.

Hij nam zonder plichtplegingen plaats op den zetel, dien zij hem aanbood, om op de beminnelijkste wijze met haar te babbelen.

De hertogin de la Rochetalande was verrukt.

Wat was dat een charmante man! Deze koninklijke erfgenaam wist haar gezelschap naar waarde te schatten!

Op eigenaardige, zwaarmoedige wijze begon hij over zijn familie te spreken, zoo zonder terughouding en zoo openhartig, dat ook haar hart openging en zij hem alles vertelde, wat haar bezighield.

„Ik heb gehoord, dat uw hoogheid een dochter heeft?" vroeg hij, en met het uiterlijk van een mater dolorosa antwoordde zij:

„Dan zal uwe Hoogheid ook van het ongeluk hebben gehoord, dat mij heeft getroffen. Soms kan ik het maar niet gelooven, dat mijn kind krankzinnig is, maar professor Berthier heeft mij er van overtuigd, dat de geestvermogens van mijn arm kind totaal en hopeloos gekrenkt zijn. Daar ik mij toevallig niet te Parijs bevond, toen dat droevige voorval plaats vond, heeft hij het mij geschreven en ik moet somwijlen naar dat document, want ik beschouw het als een soort schriftelijke verkla-

ring, kijken, om mij toch maar goed den treurigen toestand te kunnen indenken."

De prins knikte, aan zijn baard plukkend.

„Het hoofd omhoog, Hoogheid," sprak hij, „gij zijt nog jong en schoon!"

Een vurige blik uit zijn oogen deed haar blozen.

„Gij zijt onafhankelijk, gij zijt rijk — —"

„O ja, dat is wel waar," viel zij hem in de rede, „nu mijn dochter ontoerekenbaar is vervalt haar vermogen van twintig millioen franc, volgens de wetten der Republiek, aan mij."

„Nu, wie zou zich dan met muizenissen kwellen?!" meende de prins. „Gelukkig is hij die vergeet, wat niet te veranderen is."

Hij nam haar hand en kustte deze en zij liet dit glimlachend en geveid toe.

Nog lang zaten zij samen te praten, totdat de prins opstond.

Met een zachten uitroep van schrik keek hij op zijn polshorloge.

„Ik verzoek u duizendmaal om vergiffenis," sprak hij, „dat ik zoo onbeleefd was zoo lang op uw tijd beslag te leggen. Maar de uren vliegen voorbij in uw gezelschap!"

Zij weerde zijn excuus op beminnelijke wijze af.

„Mag ik nog eens weer zoo vrij zijn?" vroeg de prins.

Hij keek haar weer met een gloeienden blik in de oogen aan.

„Te veel eer, koninklijke hoogheid," glimlachte zij verlegen, terwijl een donkere blos haar wangen bedekte.

Toen prins Boris de hertogin had verlaten, was met deze bijna veertigjarige vrouw iets onverwachts gebeurd. De beminnelijkheid van den vorst, die, naar hij haar in vertrouwen had medegedeeld, alles in het werk wilde stellen om het land zijner vaders te herwinnen, zijn fiere, mannelijke kracht, het — zooals zij het noemde — „koninklijke vuur", dat uit zijn oogen straalde, hadden het haar aangedaan: zij was verliefd!

VIJFDE HOOFDSTUK.

Gescheiden.

De 14e Juli, de nationale feestdag der Franschen, was aangebroken, de dag, waarop zij zich vol feestvreugde de revolutionnaire daad hunner voorvaders, welke de Bastille bestormden, herinneren. Een daad vol afschuw in de oogen der kleine aristocratische, royalistische kliek, die ervan droomt, het koningschap eenmaal terug te zien.

Buiten op het exercitieveld had de president der Fransche Republiek de troepen van Parijs en Versailles geïnspecteerd en des middags bewoog zich een feestelijk uitgedoste menigte door de straten.

Op de openbare pleinen speelden militaire muziekkorpsen en oud en jong draaide zich dansend over het plaveisel, dat op de hoofd-

wegen, zoowel als op de boulevards, den 14en Juli voor het rijtuigverkeer is versperd.

De groote revue voor den president was afgeloopen en aan het hoofd van zijn compagnie reed Germain de St. Brice met zijn regiment naar Versailles terug.

Diepe smart woonde in het hart van den jongen man en juist op dezen dag waren al zijn droeve herinneringen opgewekt.

Er waren nu reeds ruim veertien dagen vervlogen, sedert Lord Chesterfield, de edelmoe-dige Engelsche lord en diens secretaris, Mr. Black, die vergeefsche poging hadden ge-waagd, om zijn bruid Adrienne de la Rocheta-lande te bevrijden. Sedert had hij niets meer van het tweetal vernomen. Wat er precies ge-beurd was op dien avond, dat hun plannen had doen mislukken, dat wist hij niet, maar hij begreep er toch wel zóóveel van, dat die man, die de lord als een krankzinnige in het gesticht had achtergelaten, om zelf te kunnen ontsnappen, roet in het eten had gegooid. Wel had hij later in de bladen iets gelezen van een politie-beambte, dien men als een krankzinnige in een gesticht had willen opsluiten, maar daar de bladen er later niet meer over gesproken hadden, had hij er niet verder over nagedacht, ofschoon het hem in het begin wel verwonderde, dat een beambte van politie zich tegen de daden van zijn Engelschen vriend moest ver-zetten.

Aanhoudend moest hij aan het meisje, dat hij eens zijn vrouw hoopte te noemen, denken.

Zou hij nóg eens een poging tot bevrijding wagen? Maar hoe? Hij begreep, dat men na het gebeurde dubbel voorzichtig zou zijn ge-worden en dat dat ook de reden was, dat Lord Chesterfield niets meer van zich liet hooren, want anders zou die flinke man, die men de ondernemingsgeest op het gezicht kon lezen, zich er nog wel eens willen voorspannen.

Het leek hem een eeuwigheid reeds, sinds de geliefde in de klauwen van een misdadigen geneesheer van het krankzinnigengesticht smachtte.

Germain twijfelde er niet meer aan, of Adrienne was volkomen gezond en de herto-gin nam haar toevlucht tot een misdaad, om aan haar onbuigzamen trots te voldoen.

Hij had de hertogin de la Rochetalande nooit teruggezien; zijn pogingen om haar te bezoeken, waren mislukt, totdat hij het einde-lijk opgaf om een andere mogelijkheid te zoe-ken, zijn geliefde de vrijheid terug te geven.

Maar tevergeefs, hij vond geen uitweg.

Adrienne was goed opgesloten in het krank-zinnigengesticht en de verklaring van dokter Berthier, die ongeneeslijke krankzinnigheid constateerde, zou het meisje tot aan haar dood van de buitenwereld gescheiden houden.

Heden eindelijk had hij de hertogin gezien en wel daar, waar hij haar het minst had ver-wacht, bij de revue van den president der Re-publiek.

Zij zat in een loge van een der tribunes en aan haar zijde zat een elegante, donkere man, dien men hem bij zijn informaties had aange-wezen als prins Boris van Georgië, den troon-pretendent.

Daarbij vernam hij, dat het tweetal sinds eenige dagen meermalen in het openbaar ver-scheen en dat men in de voorname clubs, in de aristocratische kringen der Fransche hoofd-stad reeds mompelde, dat, wanneer prins Bo-ris eenmaal den troon zijner voorvaderen zou bestijgen, de hertogin de la Rochetalande uit-zicht had, als koningin van Georgië aan zijn zijde plaats te nemen.

Dat zou voor Germain het einde zijn ge-weest van alle hoop en dit feit deed hem zijn verdriet nog dieper gevoelen.

Droevig gestemd reed hij aan het hoofd van zijn eskadron; in gedrukte stemming ook be-gaf hij zich uit de kazerne naar zijn woning en sloot zich op in zijn studeerkamer.

Zijn oppasser had de boodschap gekregen hem niet te storen.

St. Brice wilde alleen zijn.

Hij wierp zijn kepi op tafel en liet zich in een makkelijken fauteuil neervallen. Het hoofd steunde hij in de rechterhand.

Zijn rust duurde echter niet lang, want al spoedig hoorde hij dat zijn oppasser een heer, die kapitein de St. Brice dringend wenschte te spreken, afwees.

Nu hoorde St. Brice duidelijk de volgende woorden:

„Zeg den kapitein, dat het doel van mijn bezoek dringender is dan zijn verlangen om alleen te zijn en geef hem dezen brief, hij kan dan zelf oordeelen.”

De oppasser scheen zich te laten bepraten; hij klopte aan de deur van zijn meesters stu-deerkamer en toen deze „binnen” riep, over-handigde hem de jongeman den brief.

St. Brice opende het schrijven en begon te lezen.

Doch nauwelijks had hij de eerste regels doorgevlogen, toen hij opsprong.

Wat stond daar?

Hij las nog eens:

„Mijnheer de Markies,

Daar ik wel vermoedde, dat ge heden door het zien van de hertogin de la Ro-chetalande niet in een stemming zoudt zijn om bezoek te ontvangen, schreef ik dezen brief al vooruit. Ik stel mij met u in verbinding om hertogin Adrienne haar vrijheid en u beiden het geluk weer te geven.

Daar ge nog niet weet met wien ge te doen hebt, zoudt ge misschien aan de op-rechtheid van mijn woorden gaan twijfe-len.

Ik verzeker u echter dat ge gerust kunt zijn. Ik wil uw geld niet en laat het ge-

heel aan u over, mij uwe vriendschap te schenken. Ik heb geen andere bedoeling, dan een ten hemel schreiende misdaad te verhinderen en twee menschen het geluk te verschaffen, waarop zij recht hebben.

Het toeval heeft mij in de gelegenheid gesteld, in deze richting te kunnen werken. Ik verzoek u daarom vriendelijk mij wel te willen ontvangen, opdat ik ten minste mijn incognito kan opheffen.

DE HELPER."

Een koortsachtige opwindung had den officier aangegrepen.

Uit dit briefje sprak iets dat hem vertrouwen inboezemde. Hij wilde eerst zijn oppasser naar het uiterlijk van den bezoeker vragen, doch hij bedacht zich nog te rechter tijd. Dit scheen hem onwaardig tegenover den man, die zich als zijn helper kwam aanmelden.

„Breng dien heer binnen", beval hij den oppasser, die wachtte op de bevelen van zijn meester.

Eenige oogenblikken later betrad een heer de kamer, in wien St. Brice tot zijn groote verbazing. . . prins Boris van Georgië herkende.

De bezoeker liet den officier geen tijd van zijn verbazing te bekomen.

Hij deed de deur achter zich in het slot en begon op fluisterton:

„Ge verbaast u, kapitein, mij bij u te zien, terwijl ge gehoord hebt, dat er tusschen uwe vijandin en mij verhoudingen bestaan, waardoor ik feitelijk slechts de belangen van de hertogin de la Rochetalande moest behartigen."

„Ongetwijfeld," antwoordde de officier, die zich thans oprichtte en op aarzelenden toon het „Koninklijke Hoogheid" over de lippen bracht.

De bezoeker had deze aarzelende hoffelijkheid opgemerkt en zei met een ironisch lachje:

„Ge kunt mij gerust met „mijnheer" aanspreken, dat is wel zoo gemakkelijk en voor mijn persoonlijkheid ruim voldoende."

De vriendelijke beslistheid van den spreker, waarin lichte ironie doorschemerde, bracht St. Brice een weinig in de war.

„Ik ben ten zeerste verrast," begon hij, „over uw bezoek. Uw brief meldde een helper en nu zie ik iemand binnentreden van wien men zegt, dat hij de toekomstige gemaal is van de hertogin de la Rochetalande."

De kroonpretendent van Georgië leunde in den stoel, waarop hij had plaats genomen, achterover en begon glimlachend:

„Ik ben niet verantwoordelijk voor wat sommigen veronderstellen en anderen beweren; ik wil ook thans niet ingaan op deze dingen, want het gaat thans niet om mij, maar om Adrienne de la Rochetalande. Ik heb u in mijn schrijven reeds mijn meening geopenbaard. Ik ben er van overtuigd, dat de jonge

dame net zoo min krankzinnig is als gij en ik en ook ben ik er zeker van dat dokter Berthier, daartoe aangezet door de hertogin, een valsche verklaring heeft afgelegd. Ik wensch niets anders dan de vreeselijke gevolgen van dezen schurkenstreek te vernietigen."

„Ja, maar wat wilt ge dan doen?" vorschte St. Brice.

„Dat kan ik u niet zeggen," antwoordde de prins, „daar ik zelf nog niet tot klaarheid ben gekomen omtrent mijn plannen. Ik zeg u, dat ik de overtuiging heb van een schurkenstreek, maar de bewijzen heb ik niet. Ik weet echter, dat die bewijzen bestaan en wel in den vorm van een schriftelijke overeenkomst tusschen de hertogin en dokter Berthier. In deze overeenkomst zullen de verplichtingen van beide partijen zeer nauwkeurig omschreven zijn. De hertogin kan zich natuurlijk de weelde veroorloven, den misdadigen dokter een reusachtige vergoeding te geven, want door de voortdurende ontoerekenbaarheid van hare dochter is zij ook nog eigenares geworden van de twintig millioen francs, die, volgens het testament van den overleden hertog, bij de meerderjarigheid der prinses, in haar bezit zouden worden gesteld. Als zij krankzinnig is, wordt zij niet mondig verklaard en het vermogen komt aan de moeder."

„Ja, prins, ge spreekt van een schriftelijke overeenkomst. Maar waar is dat document te vinden?" vroeg de St. Brice.

„Dat weet ik nog niet," antwoordde Boris, „ik weet alleen, dat het door beide partijen ondertekend is. Doch wees ervan overtuigd, dat het in mijn bezit komt en dat ge met *dit* wapen in de hand *alles* kunt bereiken."

„Zoodra het document in mijn bezit komt, sta ik het aan u af, maar in het belang der jongedame moet alle opzien vermeden worden. Derhalve moet ge uw wapen niet tot den aanval, doch slechts ter verdediging gebruiken."

„Het zou maar doelloos zijn, de schandaalpers stof te geven tot onverkwikkelijke familie-onthullingen en daarom is het beter, dat wij de jonge hertogin uit het krankzinnigen-gesticht bevrijden. Dan behoeft niemand er iets van te weten te komen."

„Met het document gewapend, is het dan een makkelijk werk, de moeder te dwingen, hare toestemming tot het huwelijk te geven. Bovendien vrijwaart u het bezit van de misdadige overeenkomst tegen mogelijke verdere pogingen om Adrienne voor krankzinnig te verklaren."

„En wat moet bij dit alles gedaan worden?" vroeg St. Brice.

„Voorloopig niets, absoluut niets!" hernam de prins.

„Daarom wilde ik u juist verzoeken. Ik heb u mijn plannen eerlijk gebiecht. Gij hebt nu slechts te wachten, dat is het beste, wat ge in uwe omstandigheden kunt doen. Want zonder

er verder over uit te weiden, meen ik toch, door toevallige omstandigheden beter dan gij in de gelegenheid te zijn, het door u zoo vurig gewenschte doel snel en gevaarloos te bereiken. Echter mag naast *mijn* arbeid niet een ander beginnen, die mijn werk wel eens in de war zou kunnen sturen".

De bezoeker was thans opgestaan, reikte den jongen officier de hand en vervolgde:

"Ik ben hier gekomen om uw algeheel vertrouwen en volstrekke geheimhouding te vragen. Belooft ge mij die?"

St. Brice keek den prins weifelend aan. Hij wenschte, dat hij tot in de ziel van dien man kon lezen. Zou hij een bedrieger zijn, die later van hetgeen hij te weten gekomen was, partij zou willen trekken? Maar neen, zooveel goedheid en openhartigheid konden niet bedriegen.

Een innerlijke stem zeide hem, dat hij zijn lot rustig in de hand van dien man kon leggen.

"Ja", antwoordde hij na een korte wijle, "ik vertrouw u, prins en ik zal uw raad opvolgen. Ik zal niets ondernemen en hier vertoeven en wachten, totdat ik van u nader bericht ontvang. Doch ik smeeek u, niet te vergeten, dat ik hier wacht met een bloedend hart.

"Laat mij niet al te lang wachten!"

"Zoo kort mogelijk, mijn vriend!" luidde het antwoord. "Ik zal u niet onnoodig folteren en ik hoop, u reeds binnen enkele dagen het eerste, gunstige resultaat van mijn onderneming te kunnen mededeelen.

"En nu, vaarwel!"

"Vaarwel!"

"Neen, ga niet met mij mede," weerde de prins af, "en dank mij voor niets! Zoodra ge mij weer noodig hebt, ben ik bij u!"

Een oogenblik later was zijn bezoeker verdwenen.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

De kroonpretendent.

De herstellingen in het paleis der hertogin de la Rochetalande in de avenue Friedland waren voltooid. En ofschoon de zomer de elegante bevolking van Parijs naar buiten, naar de zee en naar het gebergte lokte, bleef de hertogin in de hoofdstad.

In haar hart was een tweede liefdeslente ontwaakt en haar hoogmoedig hart verwachtte den kroonpretendent van Georgië met smart.

Prins Boris was te Parijs en daarom was er voor haar geen andere stad in de wereld. Zij verliet het hotel en ging haar paleis betrekken en als eerste gast in deze nieuwe woning kwam de prins van Georgië.

Het scheen, dat in weerwil van de zorg om den troon zijner vaders, den prins toch nog tijd overbleef voor andere zaken, want hij liet geen gelegenheid voorbijgaan om de hertogin attenties te bewijzen; een omstandigheid, die haar hart telkenmale weer opnieuw met vreugde vervulde.

Zij wist wat men reeds rondvertelde en ook den prins was dat niet onbekend gebleven.

Heden zou het beslissende woord uitgesproken worden.

De prins kwam.

In de prachtige eetzaal, die naast de groote statiezaal lag, wilde zij hem ontvangen.

Toen de prins op verzoek der huisvrouw een sigaret had opgestoken, stond zij op, legde haar arm in den zijne en voerde hem in haar boudoir.

Haar gast was heden nog beminnelijker dan ooit.

Onophoudelijk waren zijn zacht-grijze oogen op haar gevestigd.

Toen zij den drempel van haar boudoir overschreed, voelde zij, dat het beslissende oogenblik gekomen was.

Zij trachtte zich uit zijn arm los te maken, doch hij hield haar vast. Zijne fijne, aristocratische handen omvatte de hare.

Hij keek haar teeder aan en met een zachte, klankrijke stem fluisterde hij voor den eersten keer haar naam:

„Odette!”

Zij beefde over haar gansche lichaam.

Zij kon niets antwoorden, vol schaamte als een jong meisje sloeg zij haar oogen neer en bleef met kloppend hart staan.

Nogmaals sprak hij „Odette!”

Daarop trok hij haar naar zich toe, legde zijn arm om haar hals en terwijl zij haar oogen sloot, drukte hij een kus op haar bevende lippen.

Er ontstond een korte pauze, waarin zij zich van zijn omarming losmaakte, doch hij hield haar handen vast en trok haar op een stoel.

„Odette, ik bemin je,” sprak hij, „ik bemin je trotsche schoonheid, ik bemin je verstand en overleg en gevoel dat jij alleen de vrouw zijt, die ik noodig heb om het werk mijner vaders weder te hervatten. — Ik ken je meening omtrent de plichten, die het verleden ons oplegt en ik vraag je, of jij die plichten met mij deelen wilt; wil je, terwijl ik uittrek om den troon mijner vaders te heroveren, hier wachten, totdat ik de daad volbracht heb, opdat ik dan kan komen om je te halen? Wil je aan mijn zijde zitten als de trotsche koningin van mijn land? Ik vraag je, Odette, wil je mijn vrouw worden?”

Zij liet hem uitspreken; zij voelde een on-eindige zaligheid in haar gemoed, haar trots ontwaakte meer dan ooit.

Zij koningin, zij heerscheres!

Ze stond op:

„Ja, Boris, dat wil ik!” zei ze met trillende stem. „Ik wil met je heerschen, ik zal gelukkig zijn, een land te kunnen verlaten, dat door het gemeene volk geregeerd wordt. Een land, welks bevolking de overlevering van de groote mannen veracht en bespot.

„Maar ik wil niet heerschen, ik kan je niet helpen je doel veroveren. Ik ben een vrouw en ons voegt het niet, met den degen in de vuist op het doel af te gaan.

„Doch met de middelen waarover ik beschikken kan, wil ik werken.

„Hoor mij dus aan.

„Ik weet, dat je naar Frankrijk gekomen bent, om hier de middelen bijeen te brengen, die je noodig hebt, om den gewapenden opstand te organiseeren tegen de republikeinsche regeering van Georgië. Ik weet ook, welken tegenstand je hier hebt gevonden, zoodat het je tot dusverre slechts gelukt is, een klein deel bijeen te brengen van het bedrag, dat noodig is voor je plannen. Ik ben rijk, zóó rijk, dat ik je onderneming desnoods alléén bekostigen kan. Neem mijn geld en trek heen om den troon voor ons te veroveren.”

Prins Boris schudde het hoofd.

„Nee, Odette,” sprak hij, „nee, ik wil niet, dat je meenen zult, dat overwegingen van dien aard je tot mij gevoerd hebben.”

Met trots antwoordde zij hierop:

„Ik geloof dat ook niet; een hertogin de la Rochetalande is waard, dat zij alleen om haar persoon bemind wordt! Maar als ik de troon met je deelen zal, dan wil ik hem ook met je veroverd hebben. Dus: „neem mijn geld.”

Prins Boris overlegde zwijgend.

Zijn hoofd op zijn rechterhand steunend, keek hij peinzend naar het tapijt, dat op den vloer lag.

De hertogin wachtte een oogenblik, zij wilde zijn gedachtengang niet storen; maar toen hij nog steeds niet antwoordde, legde zij haar hand op zijn hoofd en sprak:

„Boris hoor mij aan. Ik heb een vermogen van tachtig millioen frans, waarvan ik de helft gemakkelijk in contanten kan omzetten. Vergeet niet, dat je met dit geld alles spoediger kunt bereiken!”

De prins sprong op, vastberaden reikte hij haar de hand en zei:

„Welnu Odette, ik wil het doen, ik neem je geld aan. Ik neem aan, wat je mij aanbiedt en begin den strijd. Ik heb goede berichten uit Georgië. De koningsgezinde partij heeft in stilte gewerkt; het geheele leger is op mijn hand. Het ontbreekt ons alleen aan de middelen, om munitie aan te schaffen, want de republikeinsche regeering heeft haar regimenten met verouderde wapens uitgerust. Mijn plan is gereed, ik koop het krijgsmateriaal in Amerika en laat het naar de Georgiaansche havenstad Tarova zenden, het garnizoen daar is op mijn hand. De gouverneur der provincie wordt gevangen genomen en van Tarova trek ik aan de spits van mijn leger naar de hoofdstad.

„Ik ben er van overtuigd, dat het mij gelukt, zelfs zonder bloedvergieten, de hoofdstad binnen te trekken en de Georgianen zullen mij met jubel begroeten, als ik den troon mijner vaders beklim! Ziedaar de reden, waarom ik je geld neem! Ik dank je, Odette!”

Maar de hertogin wilde daar niet van hooren.

„Het is aan mij je te danken, dat je mijn geld wilt aannemen,” zei zij en terwijl zij de beide armen om zijn hals sloeg, bezegelde zij haar woorden met een kus.

„Reeds morgen zal ik in overleg met mijn notaris beginnen, mijn geld los te maken. Het zal in allen gevalle eenige dagen duren, maar binnen een week zal ik je minstens twintig millioen ter hand kunnen stellen. De rest volgt, zoodra gij die voor de expeditie noodig hebt!”

„Dat is ruim voldoende,” antwoordde prins Boris; „maar hebt ge het recht om over uw gansche vermogen alleen te beschikken, heeft uw dochter niet ook eenig recht daarop?”

„Adrienne is ongeneeslijk krankzinnig,” antwoordde de hertogin „en kan nooit mondig worden verklaard. Ik heb mij daarvan overtuigd. Ik spreek openhartig tot je, Boris, want voor jou mag ik geen geheimen hebben.

„Ik heb dokter Berthier omgekocht om dat bewijs te krijgen.

„Ik kan niet gedoogen, dat een Rochetalande de vrouw wordt van een parvenu en heden dank ik het noodlot, dat mij noodzaakte, dien maatregel te nemen.

„Als wij maar eerst in Georgië zijn, dan zullen wij Adrienne bij ons nemen.

„Als zij verstandig wordt en zich naar onzen wil schikt, als zij die dwaze liefde voor de St. Brice opgeeft, dan ben ik de eerste, die haar al haar rechten teruggeeft.

„Onder de oude adellijke geslachten van je land zal wel iemand gevonden worden, die er trotsch op zou zijn, te trouwen met de stiefdochter van den koning, met prinses de la Rochetalande.

„Wordt zij niet verstandig, dan hebben wij het in onze macht, haar voor altijd in veilige bewaring te laten.”

„Ben je zeker van je dokter?” vroeg prins Boris, „vrees je niet, dat hij op zekeren dag alles zal verraden?”

„Neen,” antwoordde de hertogin, „dat kan niet, want hij is evenzeer gebonden als ik, hij is omgekocht en heeft een groot bedrag gekregen en ik was verstandig genoeg ons contract tot in de kleinste bijzonderheden te laten opschrijven en door hem onderteekenen. Kijk!”

Zij was naar een kleine, sierlijke dameschrijftafel gegaan en opende een vak, waarin een vrij groote ijzeren cassette stond.

Zij ontsloot het en opende het deksel.

De cassette was met rood fluweel bekleed en op het zachte kussen glinsterde in tooverachtige pracht de familietooi der de la Rochetalandes, het beroemde collier van de hertogin.

Zelfs prins Boris scheen verblind door de groote pracht van dit kleinood, zoodat hij een oogenblik vergat, voor welk doel de cassette geopend was.

Zij gaf hem het collier in de handen, het bestond uit veertien rijen paarlen en elk dezer paarlen was een prachtexemplaar wat grootte en wat glans betrof.

De sluiting werd gevormd door één enkelen briljant ter grootte van een hazelnoot, die een heerlijken glans verspreidde en omgeven was door een rij kleine robijnen.

Onder dezen briljant hing, eveneens omringd door robijnen, een gesloten medaillon.

Toen de hertogin het opende, werd het geschilderde minatuurportret van den overleden hertog de la Rochetalande zichtbaar.

Met een druk van haar vingers verwijderde zij het portret, daarop gaf zij den prins het sieraad en terwijl zij het portretje van haar overleden echtgenoot op de schrijftafel wierp, sprak zij:

„Laat mij het jouwe er voor in de plaats leggen.”

Galant boog de prins zich over de hand, die hem het kleinood overreikte en kustte deze,

daarop nam hij het collier en borg het in den borstzak van zijn jas.

De hertogin nam nu een document, dat onderin de cassette lag en overhandigde het den prins.

Het was het gewichtige stuk, uit welks inhoud duidelijk bleek, dat de dokter van het krankzinnigengesticht tegen beter weten in, zich verplichtte, de voortdurende ontoerekenbaarheid van Adrienne uit te spreken tegen betaling van een bedrag van 400,000 francs.

De prins las het contract aandachtig door, daarop gaf hij de hertogin het papier terug en zei:

„Je hebt maar één ding vergeten, Odette, namelijk, dat het Adrienne zou kunnen gelukken, te ontvluchten.

„Ik ben ervan overtuigd, dat St. Brice geen gelegenheid voorbij zal laten gaan, om haar daartoe in de gelegenheid te stellen.”

„De inrichting van Dr. Berthier wordt goed bewaakt,” antwoordde de hertogin.

Maar de prins scheen niet tevreden.

„Met geld opent men alle deuren,” zei hij. „Met veel kleinere bedragen zou het gelukken, de bewakers hun plicht te doen vergeten.

„Er zou iemand in haar nabijheid moeten zijn, op wiens betrouwbaarheid te rekenen valt, want als het haar gelukt, te vluchten, dreigt ons een schandaal, dat alles kan bederven.”

Hij scheen een oogenblik na te denken en de hertogin, op wie zijn woorden indruk hadden gemaakt, waagde het niet, hem te storen.

„Ik heb iemand,” zoo vervolgde hij, „een Georgiër, die in Parijs woont, een jongen man, die met slaafsche aanhankelijkheid aan mij verknocht is en die haar op mijn bevel zonder aarzelen zelfs zou dooden.

„Ik zal hem bij je zenden.

„Je moet dr. Berthier verzoeken, om Stojan Barsescu — zoo heet de jonge man — in zijn gesticht op te nemen, uitsluitend om Adrienne te bewaken.

„Op deze wijze zijn wij er zeker van, dat het ons gelukt, het meisje in Georgië bij ons te kunnen nemen.”

De hertogin was het volkomen met het voorstel van den prins eens.

„Stuur mij dien Stojan Barsescu, dan zal ik hem bij dr. Berthier brengen,” zei zij.

„Hij zal morgen bij je komen,” antwoordde de prins, „in den voormiddag reeds.”

„Des te beter,” verklaarde de hertogin de la Rochetalande, „dan heb ik in den namiddag tijd om met mijn notaris en mijn bankier het financieele gedeelte te bespreken.”

De prins stond op.

„Ga je reeds heen?” vroeg de hertogin.

„Ja, Odette, ik wil nog hedenavond mijn agent berichten, hoe onze zaak vooruitgaat. Ik zal hem schrijven, dat wij de middelen hebben om den strijd te beginnen.”

Hij was haar genaderd en na een langen

kus geleidde de hertogin de la Rochetalande den kroonpretendent Boris van Georgië naar buiten.

Toen de auto, waarin hij plaats had geno-

men zich verwijderd had, streek hij een paar maal krachtig over zijn lippen en zei: „poeh!”

Daarna mompelde hij:

„Ba, wat 'n slang. Maar ik zal maar denken, dat ik dat wel voor het goede doel over mag hebben.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De nieuwe bewaker.

Dokter Jaques Berthier, de directeur en psychiater van het bekende particuliere krankzinnigengesticht te Passy, zat in zijn werkkamer en nam de berichten in ontvangst, die zijn jonge assistent Simonet hem meedeelde.

De assistent had zijn rapport vrijwel beëindigd.

„Professor,” verklaarde hij nu, „ik heb gisteren ook weer den meesten tijd besteed om onze jongste patiente, de hertogin de la Rochetalande te observeeren.

„Behalve groote neerslachtigheid der jonge dame, die echter ook een andere oorzaak kan hebben en wel van zeer natuurlijken aard, heb ik geen betrouwbare kentekenen van geesteskrankheid kunnen vaststellen.

„De patiente is kalm, ze volgt alle aanwijzingen dadelijk op en verzet zich niet in 't minst tegen maatregelen, die voor haar persoon worden genomen.

„Vergeef mij professor, gij kent de blinde vereering die ik koester voor uwe psychiatrische wetenschap, doch in dit bijzonder geval kan ik mij niet los maken van den indruk, dat de groote geneesheer zich bij de diagnose heeft vergist.”

De nauwgezetheid van den leerling scheen den professor een beetje zenuwachtig te maken. Eenigszins kortaf wendde hij zich tot hem en zei:

„Beste Simonet, ik zou u ernstig willen verzoeken, uwe waarnemingen bij deze patiente te bekorten. Ik weet, dat het een bekende neiging is van jonge doktoren om de diagnose van hun oudere collega's na te gaan in de hoop eene vergissing te ontdekken.

„Ik zou echter niet gaarne zien, dat deze gewoonte bij mijn patienten wordt gevolgd. Ik meen voldoende ondervinding en scherpzinnigheid te bezitten om voor de betrouwbaarheid van mijn diagnoses in te staan.

„Bovendien moet uw gezond verstand u zeggen, dat ik juist in dit geval, nu het eene dame betreft uit zoo hoogen kring, slechts, na absolute zekerheid te hebben verkregen, kon besluiten de verklaring van ongeneeslijke krankzinnigheid af te geven.

„Beproof dus, wat ik u verzoeken mag, niet weer mij te verbeteren.

„Bovendien komt er vandaag een speciale bewaker voor die dame, dien ik op verlangen van haar moeder heb in dienst genomen en een vertrek heb aangewezen naast dat van de patiente.”

„Ik verzoek u dus, u vanaf heden niet meer om de hertogin de la Rochetalande te bekommeren. Ik zal persoonlijk de gebruikelijke daginspecties houden.”

Hij nam het dagboek der patienten: „Zie-zoo, ik dank u,” zei hij en overhandigde het den jongen geneesheer.

Dr. Simonet was zeer onder den indruk van de afwijzende houding van zijn chef, doch hij durfde zich tegen dezen beslisten maatregel niet verzetten.

Met een buiging nam hij het dagboek op en verliet de kamer.

Professor Berthier stond op. Door inwendige ongerustheid aangegrepen liep hij met groote passen de kamer op en neer, terwijl zijn gedachten nogmaals het geval van Adrienne de la Rochetalande opbouwden, dat hem onop houdelijk bezighield.

Hij wist heel goed, dat het jonge meisje geestelijk gezond was. Doch de 400,000 francs van de hertogin-moeder waren een argument, waaraan hij geen weerstand had kunnen bieden.

Enorme verliezen hadden hem, die wetenschappelijk het hoogtepunt van zijn roem had bereikt, geldelijk bijna geheel geruïneerd, en nu de nood het hoogste was, kwam deze bezoeking waarvoor hij bezweek.

Hij had een valsche getuigenis afgelegd, hij had een weerloos schepsel levenslang ongelukkig gemaakt en had de smettelooze reinheid van zijn eigen bestaan als geleerde door een lage daad bevlekt.

Zijn geweten was niet sterk genoeg, om met eenige zorgeloosheid de zelfverwijten op zij te zetten.

Doch er was geen uitkomst meer, de ontzettende misdaad was niet ongedaan te maken, want hij was evengoed in handen van de hertogin als zij in de zijne.

Een bediende bracht op dat oogenblik een kaartje binnen. De geneesheer-directeur wierp een blik op het witte karton en las:

STOJAN BARSESCU.

— en onder dezen naam waren de woorden geschreven:

In opdracht van de hertogin de la Rochetalande.

De professor liet den aangediende binnenkomen.

Het was de nieuwe ziekenbewaarder, dien de hertogin op aandringen van den prins van Georgië had aangesteld.

Stojan Barsecu was van tamelijk gedrongen kleine gestalte. De weerspannige borstels van zijn roodachtig haar wieschen hem tot diep op het voorhoofd en onder de dikke wenkbrauwen fonkelden doordringende wanstouwende oogen. Een dikke snor en een tamelijk dicht en onverzorgd ringbaardje omlijstten zijn gelaat, dat weinig geschikt was om vrouwen in te boezemen.

Professor Berthier kon een onaangename gewaarwording bij den aanblik van dezen man niet onderdrukken, doch hij was niet bij machte zich tegen de maatregelen van de hertogin te verzetten.

„De hertogin de la Rochetalande heeft u ter bewaking van hare dochter, hertogin Adrienne, aangewezen,” begon hij het onderhoud. „Wanneer wenscht gij in dienst te komen?”

„Ik denk morgenmiddag, professor,” antwoordde Barsecu, en weliswaar in vloeiend Fransch, doch met een accent, dat duidelijk verried, dat de geboortewieg van dezen man ergens in de halfbeschaafde landen van den Balkan had gestaan.

„Goed,” verklaarde de dokter. „De geldelijke vergoeding behoef ik niet met u te regelen, daar zorgt de hertogin rechtstreeks voor.”

De nieuwe bewaker knikte toestemmend.

„Ik zal u morgen uw kamer laten inrichten. Gij weet waarom het in hoofdzaak gaat. Uw

slaapkamer ligt vóór die van de hertogin en de verpleegde kan haar kamer niet verlaten zonder de uwe door te gaan.

Wij vreezen, dat de patiënte pogingen zal ondernemen om te ontvluchten, waarbij haar mogelijk door buitenstaanders hulp zou kunnen worden verleend.

Gij zijt de hertogin en mij verantwoording verschuldigd, dat de patiënte niet ontvlucht. Ik vertrouw op uwe degelijke waakzaamheid; het zal u hier aan niets ontbreken. Alleen moet ik u nog verzekeren, dat het gebruik van alcoholische dranken onder alle omstandigheden verboden is. Drinkt u wel eens?”

Barsecu ontkende die vraag zoo beslist mogelijk.

„Ik drink volstrekt niet, professor,” en met een breeden grijnslach voegde hij eraan toe: „Geloof mij, wanneer ik de prinses bewaak, zal zij niet ontvluchten.”

„Goed, kom dan morgenmiddag terug, dan zal ik u bij de patiënte brengen. Gij kunt nu gaan.”

Barsecu maakte een onbeholpen buiging en verliet de kamer.

Een plotselinge angst overviel professor Berthier, toen hij alleen was. Die Stojan Barsecu zag eruit, alsof men hem voor iedere misdaad zou kunnen gebruiken. Hij sidderde.

Stel je voor, dat de hertogin, om zich van haar lastige dochter geheel te bevrijden, een moordenaar in zijn huis had gezonden?

Doch neen, dat was niet mogelijk, zoover kon het moederlijk gevoel zich niet verloochenen.

Maar toch!

Doch wat hielp het, om zich in deze pijnigende voorstellingen te verdiepen?

Hij was weerloos tegenover de hertogin en moest haar gehoorzamen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

In het krankzinnigengesticht.

Adrienne de la Rochetalande zat in haar cel. Het was een tamelijk ruim vertrek, waarin een heerlijke koelte heerschte.

Het tapijt, de makkelijke fauteuils en de met kussens bedekte divan, de toilettafel, de vroolijke schilderijen, het breede ledikant, dat onder een fraaien hemel in een aangrenzende alcoof stond, dat alles zag eruit alsof men alle mogelijke moeite had gedaan, deze cel het aanzien van een boudoir te geven.

Maar als de zijden gordijnen voor de vensters waren weggetrokken en de dikke tralies voor de vensters zichtbaar werden, dan werd terstond alle illusie weggenomen. Dan ook zag men terstond, dat hier een gevangene verblijf

hield en de weelde der inrichting deed de tegenstelling des te sterker uitkomen.

Onbeweeglijk als een beeld zat Adrienne de la Rochetalande in een der fauteuils, die zij bij het venster had getrokken en haar blik gleed naar buiten door de tralies; naar het wolkelooze blauw van den hemel.

De blauwe oogen van het ongelukkige meisje hadden het schreien reeds verleerd.

Zij dacht er niet aan om te gaan poseeren als slachtoffer van een ontaarde moeder en een gewetenloozen dokter, want hier was niemand, op wiens medelijden zij zich kon beroepen. Hier vond zij geen hart, dat zij kon vermurwen.

Sinds eenige weken reeds zat zij hier en zij had overvloedig tijd gehad om zich een weinig in den onmogelijken toestand te schikken. Maar even onbuigzaam als de hoogmoedige trots van haar moeder, de hertogin de la Rochetalande, was gebleven, even standvastig ook bleef haar liefde voor Germain de St. Brice en de hoop, dat het haar minnaar mocht gelukken, haar uit de klauwen van haar vijanden te bevrijden.

Doch als haar gedachten zich al eens bezig hielden met een poging tot ontvluchting, dan was een enkele blik op de getraliede vensters reeds voldoende, om zich te overtuigen van de onuitvoerbaarheid dier plannen.

Zij wist, dat zij goed bewaakt werd en als het Germain niet gelukte om haar, door professor Berthier te ontmaskeren, de vrijheid terug te geven, dan was er geen kans op, dat zij ooit deze cel zou kunnen verlaten.

Maar wist Germain dan waar zij was?

Was wel ooit enig bericht van haar ontzettend lot tot hem doorgedrongen?

Zij wist het niet. — Zij kon niet vermoeden, welke uitvlucht haar moeder had gebezigd om haar plotseling verdwijnen uit de maatschappij te verklaren.

Als zij over dat alles nadacht, kwam haar de troosteloosheid van haar toestand eerst in haar geheel voor den geest en een wanhopig gevoel maakte zich dan van haar meester.

Maar ook dan nog klaagde zij niet. Geen traan welde op in haar oog en bovendien gunde zij haar martelaars niet het genoeg hun een blik te gunnen op haar ellende.

Zij was stil en in zichzelf gekeerd, zij sprak niet met de oppassers of met de doktoren en als professor Berthier in haar cel kwam, ontving zij hem met zulk een blik van de diepste minachting, dat de krankzinnigendokter met schuwe bewegingen in het gevoel van zijn schuld haar blikken ontweek en in zijn gemoed blij was, dat zij hem elk antwoord weigerde.

Men had eenige boeken in haar kamer gelegd, een attentie, die zij volkomen negeerde, ondanks haar gruwelijke verveling.

De boeken hadden er geruimen tijd gelegen, zonder dat haar hand ze had aangeraakt, zonder dat haar oogen een blik erin hadden geslagen. Maar ten slotte begon haar dat voortdurende nietsdoen toch te vervelen en nu zat zij in een lichtkleurig morgenkleed aan het venster en las een roman.

Het blonde hoofdje, op wier betooverende schoonheid ook het lijden der laatste weken van niet den minsten invloed was geweest, boog zich over het boek, toen plotseling de deur, die uit een voorkamer naar de cel leidde, werd geopend en professor Berthier met een man de cel binnentrad.

De gevangene wierp een koelen blik op den binnentredende; toen keerde zij, zonder ver-

der notitie van hem te nemen, tot haar lectuur terug.

Den professor was het dubbel pijnlijk, dat Adrienne zich ook in tegenwoordigheid van den vreemdeling niet gedrongen gevoelde, haar minachting jegens hem te verbergen, maar hij wachtte zich wel, eenige opmerking daarover te maken.

Hij vond het verstandiger de houding der zoogenaamde „krankzinnige" te negeeren en terwijl hij met zijn bezoeker naar het venster trad, waar zijn slachtoffer zat, zeide hij:

„Ik breng u hier uw nieuwen oppasser Stojan, die op het uitdrukkelijk verlangen uwer moeder voor uw speciale bediening is bestemd. De man zal hier in de aangrenzende kamer slapen en heeft niets anders te doen, dan uwe wenschen na te komen.

„De hertogin de la Rochetalande heeft mij opgedragen, hem geheel de vrije hand te laten en ik vermoed, dat gij u kalm zult voegen naar zijn wenschen."

Adrienne antwoordde niet.

Zij keek zelfs niet op om in begrijpelijke nieuwsgierigheid den man eens op te nemen, die door haar gewetenlooze moeder tot haar oppasser was aangesteld. Zij bleef onbeweeglijk over haar boek gebogen alsof alles, wat in de cel voorviel, buiten haar omging.

Voor den niet ingewijde zou het allicht hebben geschenen, alsof men inderdaad met een krankzinnige te doen had.

Maar professor Berthier wist wel beter.

Hij wist, dat het niets dan trots en verachting waren, die haar deze houding deden aannemen en nadat hij met geweld zijn innerlijke opwinding had bedwongen en tevergeefs op het antwoord van het jonge meisje had gewacht, wendde hij zich tot den jongeman.

„Dat is dus uw patiente. De stilzwijgendheid, waarmede zij alle vragen beantwoordt, is een der symptomen van dezen aard van krankzinnigheid.

„Ge behoeft u daaraan volstrekt niet te storen en als de zieke uwe bevelen opvolgt, verlicht deze hardnekkige stilzwijgendheid slechts uwen dienst. Ge hebt uwe bevelen — ik laat de patiente dus aan u over."

Stojan Barsescu boog en volgde den zich verwijderenden krankzinnigendokter tot aan de deur.

Daarop keerde hij naar het jonge meisje terug, dat nog voortdurend in haar boek las en ook thans nog geen lust scheen te gevoelen om van gedachten te wisselen met den nieuwen oppasser.

Barsescu naderde Adrienne en zonder één woord te spreken legde hij zijn hand op den schouder der lezende.

Adrienne keek op.

En zij schrikte terug voor die doordringende oogen, die zoo onophoudelijk op haar gericht waren.

Waarom had zij dien nieuwen oppasser bij zich gekregen?

Barsescu scheen den verachtelijken blik, dien het meisje op hem wierp, wel op te merken.

Met een glimlach wendde hij zich naar de deur, draaide den sleutel, die in het slot stak, tweemaal om en stak hem in den zak.

Adrienne zag wat hij deed.

Wat nu?

Nu was zij met den man alleen.

Een waanzinnige angst maakte zich van haar meester.

Reeds wilde zij den mond openen en om hulp roepen, toen plotseling de ander een teeken maakte en zachtjes fluisterde:

„Wees niet bang, ik kom in opdracht van kapitein de St. Brice en zal u bevrijden!”

Wat was dat? Droomde zij? Was het zinsbegoocheling, wat zij daar hoorde?

En verstond zij de woorden wel goed of was haar verstand beneveld door het verblijf in het krankzinnigengesticht.

De ziekenoppasser had zijn handen opgeheven en zijn blanke vingers streken langs de roodachtige wenkbrauwen, die zijn oogen overschaduwden.

In één oogenblik waren die afschuwelijke wenkbrauwen verdwenen.

Nu werd de roode pruik verwijderd en daarna de stoppelige baard, die zijn gelaat bedekte.

Als verstomd keek Adrienne naar al deze bewegingen.

Een elegante jonge man stond voor haar.

Hoe langer hoe meer steeg Adriennes verbazing.

Neen, die persoon met zijn innemend uiterlijk kon geen slechte bedoelingen hebben. Achter die sympathieke trekken, die vriendelijke oogen loerde geen verraad.

Nu opende Adrienne haar mond.

„Wat wilt ge?” vroeg zij even zacht als de vreemdeling had gesproken.

Deze glimlachte wederom en haalde zwijgend uit zijn borstzak een brief te voorschijn, dien hij het meisje overhandigde.

Een straal van vreugde schoot uit haar oogen, toen zij reeds in het adres de hand van Germain de St. Brice herkende.

Met koortsachtig ongeduld opende zij het schrijven en las het volgende:

„Liefste!

Eindelijk dan toch kan ik je een boodschap doen toekomen. En deze is wel de aangenaamste, die ik je kan zenden, want zij kondigt je naderende bevrijding aan.

Vertrouw volkomen den man die je dit schrijven brengt.

Hij is onze vriend, en met zijn hulp zal het gelukken, het gevaarlijke plan uit te voeren, dat jou redding zal brengen.

Doe alles wat hij wil, want het ge-

schiedt voor jouw bestwil en voert je in de armen van je trouwen

GERMAIN.”

Nu lachte Adrienne ook.

„Ge zijt gekomen om mij te bevrijden! Wees welkom, beveel en ik zal gehoorzamen!” zeide zij met trillende stem.

„Ik beveel u niets, hertogin,” zei de vreemdeling, „ik verzoek u slechts, mijn raadgevingen op te volgen. Dezen nacht nog zal ik u bevrijden. Kapitein de St. Brice en een vriend van mij zullen ons wachten.”

„Maar waarom moeten wij nog tot vanavond wachten, mijnheer, waarom niet terstond, mijnheer. . . .”

„Stojan heet ik hier!” vulde hij aan. „Zóó moet ge mij noemen. En tot vanavond moet ge geduld hebben!

„Voordat wij kunnen vluchten, moet uw toekomstige echtgenoot zich eerst meester maken van een document, dat verklaart hoe uw moeder en professor Berthier u geheel ten onrechte krankzinnig verklaarden.

„Vóórdat dit geschied is, kunnen wij niet handelen!

„Doch ik ben ervan overtuigd, dat de heeren ons geduld niet op al te groote proef zullen stellen.

„Dus tot vanavond!”

„En nu moet ik mij weer toetakelen. Dat vindt ge zeker goed?”

„Uitstekend.”

De oppasser ging voor Adriennes toilettafel zitten, maakte zijn wenkbrauwen weer rood, zette de pruik op en plakte den baard aan.

Adrienne viel het daarbij op, dat de vermomming van den jongen man, hoewel deze een afschuwelijke gedaanteverwisseling voor hem beteekende, op meesterlijke wijze werd uitgevoerd. Zij was zóó volkomen, dat zelfs met het felle daglicht op de veranderde trekken, niets van een vermomming was te zien, maar men zou meenen, dat dit leelijke gelaat het natuurlijke uiterlijk van den zoozeer misdeelden jongen man was.

Nu haalde hij een klein, plat oliekannetje en een haarfijne metaalzaag te voorschijn.

„Met dit instrumentje zal ik de tralies van uw gevangenis doorzagen,” zei hij. „Dat werkje duurt niet langer dan een half uur en we zullen er tijdig mee beginnen, opdat de vrienden niet te lang behoeven te wachten, als zij het teeken geven. Durft ge van deze eerste verdieping naar beneden klauteren langs een touwladder?”

Adrienne knikte toestemmend.

De vrijheid wenkte haar! Wat zou zij daarvoor niet willen wagen?

Stojan knikte tevreden en toonde het meisje een zijden touwladder, die hij, opgerold, in zijn borstzak verborg.

Toen verborg hij al de meegebrachte instru-

menten onder de matras van het bed, dat in de alcoof stond.

„Ik laat u thans alleen,” zei hij tot Adrienne. „Ge zult verstandig doen, de natuurlijke opwinding, die u heeft aangegrepen, door lezen te bedaren. Ik zal den tijd gebruiken om op goeden voet te komen met het dienstpersoneel en mij dan wat oriënteeren in de verschillende gangen om mogelijke storingen bij onze vlucht te voorkomen.

„Houdt goeden moed, hertogin, het uur van uw bevrijding nadert.”

Hij gaf haar de hand en Adrienne, die dezen man vol ontzetting had zien komen, drukte hem nu met innige dankbaarheid de hand, die haar geluk bracht, het lang ontbeerde en smartelijk verwachte geluk.

NEGENDE HOOFDSTUK.

De Groote Onbekende.

De hertogin de la Rochetalande zat alleen aan haar souper, alleen met haar herinneringen aan de gebeurtenissen van den vorigen dag.

Dien dag was prins Boris vertrokken, want eerst gisteren had zij hem het bedrag van veertien millioen francs als het resultaat der bemoeiingen van haar bankier, die haar bezittingen in haar geld had omgezet, kunnen overhandigen.

De kroonpretendent wilde nogmaals weigeren, de hulp van een vrouw aan te nemen om het doel, dat hij zich voor oogen had gesteld, te bereiken, maar het was haar door haar overredingskracht gelukt, de bezwaren van den prins weg te praten.

De kroonpretendent wilde nogmaals weigeren, de hulp van een vrouw aan te nemen om het doel, dat hij zich voor oogen had gesteld, te bereiken, maar het was haar door haar overredingskracht gelukt, de bezwaren van den prins weg te praten.

Zij had overwonnen, hij nam het geld en begaf zich naar Roemenië, waar zijn agenten en de leiders van de royalistische samenzwering hem wachtten.

Zij was klaar met haar maaltijd en, achterovergeleund in haar zetel, droomde zij met open oogen van de toekomst, van het koninklijke geluk, dat haar wachtte, van de uitzichten op een troon, welke deze late liefde haar bracht.

Zoo had zij, in gedachten verzonken, ongeveer een uur gezeten, toen zij plotseling opstond en zich naar haar schrijftafel begaf.

Zij opende een lade en nam er de cassette uit, waarin haar familiekleinoord, het collier, lag.

Zij sloot het kistje open en nam het halsieraad eruit.

Maar haar opmerkzaamheid gold niet de glanzende paarden, haar vingers grepen het medaillon en openden het en met een blik vol trots en bewondering, keek zij naar het kleine emaille-portret, dat de prins erin had laten aanbrenge.

Als laatste verrassing had de prins het haar kort voor zijn vertrek gegeven en haar blik rustte lang op deze trekken, als wilde zij ze vasthouden, om ze mee te nemen in haar nachtelijke dromen.

Met een gelukkig lachje legde zij het sie-

raad weer in de cassette en borg deze weer weg in haar schrijftafel.

Daarop belde zij haar kamermeisje, liet zich ontkleeden en ging naar bed.

Na een half uur was het stil geworden in het paleis van de avenue Friedland, alle lichten waren uitgedoofd, de stilte van den nacht was aangebroken.

De avenue de Friedland is een der elegantste straten van Parijs.

De lange rij oude, voorname paleizen, in deze breede straat zijn door fraaie tuinen omgeven, en met een hek van den weg afgescheiden.

De breede avenue wordt slechts spaarzaam verlicht door de gaslantarens.

Af en toe beweegt een rijtuig zich langzaam over het plaveisel, of een automobiël duikt spookachtig uit de duisternis op. De beide gloeiende oogen der lantarens snellen naderbij, een waarschuwend geluid van den hoorn dringt schrill door de stilte.

Het voertuig snelt haastig voorbij en is in het volgende oogenblik in een zijstraat verdwenen.

Opnieuw heerscht eenzame rust in de straat. Het is tegen halfelf in den avond.

Een man loopt langzaam, uit de richting der boulevard Hausmann komend, de avenue de Friedland door.

Hij is, ondanks de zachte zomernacht, in een tamelijk lange jas gekleed, die tot aan de knieën reikt en zijn zwarte, slappe hoed is zoo diep in de oogen gedrukt, dat het gelaat geheel in de schaduw van den rand verdwijnt.

De wandelaar heeft den voortuin bereikt, die het paleis der hertogin de la Rochetalande van de straat scheidt.

Hij kijkt met scherp blik om zich heen, alsof hij zich ervan wilde overtuigen, dat er niemand in de buurt is, die zijn handelingen zou kunnen bespieden.

Doch nergens is iets te zien; uit het paleis dringt geen geluid en geen lichtschijn naar buiten en gerustgesteld begint de man zijn plan ten uitvoer te brengen.

Hij neemt zijn jas bijeen, opdat het kleedingstuk hem bij het klimmen niet zal hinderen en klautert naar boven langs het ijzeren hek.

Met één sprong is hij in den voortuin en zacht, als liep hij op vilten pantoffels, sluipt hij naar het groote portaal.

Hij haalt een sleutel te voorschijn uit den zak van zijn jas en met groote behoedzaamheid, zonder eenig geluid te maken, opent hij de deur en glijdt naar binnen.

Rechts is de loge van den portier, naast het trappenhuis. Deze loge is gesloten en donker, het personeel van het huis slaapt reeds.

Onhoorbaar sluipt de indringer de trappen op, met zijn sleutel opent hij zonder eenige moeite de deur, die van de voorzaal, welke in een wintertuin is herschapen, naar de vertrekken der hertogin leidt.

De man schijnt bijzonder goed vertrouwd te zijn met de inrichting van het huis, want zonder aarzelen en slechts bij het licht van een kleine elektrische zaklantaarn, die hij nu en dan even doet ontgloeien, beweegt hij zich door de reeks vertrekken, totdat hij in het boudoir der hertogin is gekomen.

Hier blijft hij luisterend staan.

Uit het aangrenzende vertrek, waar de meesteres van het huis slaapt wordt, alleen merkbaar voor het allerscherpste oor, de regelmatige ademhaling van de slapende vernomen.

Dit geluid schijnt den Grooten Onbekende gerust te stellen, hij wendt zich van de deur, die naar de slaapkamer voert, af en de lichtbundel van zijn lantaarn valt op de schrijftafel.

Nu slaat hij zijn mantel open en haalt twee kleine sleutels uit zijn vestzakje te voorschijn.

Met een daarvan opent hij de schuifla van het damesschrijfbureau en even onhoorbaar als tot dusverre, neemt hij er de cassette uit.

Een druk met het tweede sleuteltje, dat hij voorzichtig in het kleine slot steekt is voldoende, het deksel springt open.

Maar het kostbare halssieraad, dat schitterend in al zijn pracht op den bodem der cassette ligt schijnt den vreemdeling niet aan te lokken. Alleen glijdt een ironisch lachje over zijn gelaat, als hij het prachtige halssieraad ziet.

Hij schuift het met een handbeweging op zij en zijn vingers nemen een document op, dat naast de juweelen op het fluweel der cassette ligt.

Hij vouwt het open, alsof hij zich nogmaals van den inhoud wil overtuigen.

Daarop vouwt hij het met een tevreden blik weer dicht en steekt het in zijn borstzak.

Zorgvuldig sluit de vreemdeling de cassette en zet deze op haar plaats terug, dan sluit hij even voorzichtig de lade van de schrijftafel, kijkt nogmaals in de kamer rond, alsof hij er zich van wil overtuigen, dat zijn aanwezig-

heid geen zichtbare verandering heeft teweeggebracht en langs denzelfden weg, dien hij zooeven heeft genomen, sluipt hij terug.

Als hij in den voortuin terug is, kijkt hij op de straat, of zich geen eenzame voorbijganger in de nabijheid bevindt.

Een rijtuig komt om den hoek der straat en rijdt het huis voorbij in de richting naar de Rue d'Etoile.

De man verbergt zich in de schaduw van het portaal, totdat het rijtuig, welks vermoed paard door een slaperigen koetsier wordt gemengd, aan zijn blik is onttrokken.

Dan begeeft hij zich naar het ijzeren hek.

Uit een verwijderde straat klinkt het geluid van een autohoorn in zijn oor.

Doch hij let er niet op.

Zijn jas bijeennemend, klimt hij tegen het hek op en met een sprong bevindt hij zich op straat.

Hij kijkt snel de avenue in beide richtingen langs, maar er is niemand te zien, die hem bespied kan hebben.

De Onbekende nadert de eerstvolgende straatlantaarn en bij het gele licht dat op straat valt kijkt hij op zijn polshorloge.

Het is nog geen half twaalf, hij heeft dus tijd genoeg.

Nu opent hij zijn mantel en schuift den slappen hoed uit het gelaat.

Met snelle schreden gaat hij den hoek om en de volgende straat in, aan welker eind een standplaats voor taxi's is.

Hij schudt een chauffeur, die op zijn zitplaats zit te slapen, wakker uit zijn droomen, klimt in het rijtuig en rijdt weg.

.....

In de lokalen van het restaurant Maxim heerschte sinds middernacht die uitgelaten vroolijkheid, die kenmerkend is voor deze verzamelplaats van het galante nachtleven in Parijs.

In de achterste groote zaal van het gebouw waren de tafels uit het midden op zij geschoven om plaats te maken voor het dansen der bezoekers.

Uit een nis klonken meeslepende melodieën, de verleidelijke walsmuziek eener zigeunerkapel en uit de dichte drommen der gasten dook hier en daar de gestalte van den gezant eener buitenlandsche mogendheid op om met een der dames van de demimonde, die de voornaamste bezoekers van deze inrichting zijn, deel te nemen aan een der modedansen, een tango, foxtrott of shimmy.

Aanmoedigende uitroepen volgden op de bewegingen van het dansende paar, schertsende gezegden, van welke de geestigheid niet altijd voldoende was om het gebrek aan goeden smaak te vergoeden, gingen van tafel tot tafel.

Doch niemand dacht er aan, iets kwalijk te nemen. In de feestelijke stemming, die er heerschte, was geen plaats voor preutschheid, en de uitgelatenheid, die allen beheerschte,

maakte de aanwezigen onverschillig voor toespelingen en uitlatingen, die in een andere omgeving misschien kwalijk waren genomen.

Slechts één enkele gast zat in een hoek alleen aan een kleine tafel.

Voor hem stond een flesch champagne.

De man keek naar de vroolijkheid, die rondom hem heerschte, maar nam er niet aan deel.

Hij vertrok geen spier van zijn gelaat, toen hij naar de dansende paartjes keek, die langs zijn tafel zweefden en toen een der dames met een uitnoodigend lachje zijn plaats naderde, om hem wat op te vroolijken, trachtte hij met een lichte handbeweging haar duidelijk te maken, dat hij alleen wilde blijven en geen gezelschap zocht.

Deze eenzame gast was markies Germain de St. Brice.

Hij droeg over zijn schitterende uniform een langen, donkeren mantel. Maar hoe hij ook trachtte, kalm en onverschillig te blijven, hij bezat de gave niet om zich anders voor te doen dan hij was en den opmerkzamen toeschouwer kon het niet ontgaan, dat deze man met groot ongeduld een ander verwachtte.

Reeds zat hij een half uur zoo alleen en had nog niets gedronken van den voor hem staanden wijn.

Zijn blikken zochten telkens zenuwachtig zijn polshorloge, maar de wijzer kroop langzaam voort en verdrietig liet St. Brice zijn hand weer zakken.

Meer tot tijdverdrijf dan uit een andere beweegreden greep St. Brice eindelijk naar het voor hem staande glas en nam daaruit een langen teug.

De muziek speelde een nieuwe wals, reeds waren eenige paren begonnen te dansen, toen een der dames lachend het tafeltje van onzen vriend naderde en tot hem zei:

„En gij, die hier zoo eenzaam zit, zoudt gij niet eens met mij willen dansen?”

St. Brice dankte op trotschen toon en was juist van plan eenige woorden te zeggen, toen een groote, slanke heer, wiens gelaat omringd was door een vollen puntbaard, de dame met een handbeweging ter zijde schoof en haar wegstuurde met de woorden:

„Pardon, lieve dame, maar ik moet tot mijn spijt beslag leggen op dezen heer.”

De elegante dame scheen zich over deze afwijzing niet gekrenkt te gevoelen en had zich reeds naar een andere tafel begeven om een anderen gast haar opmerkzaamheid te schenken.

St. Brice keek verbaasd op naar den onbekende, die hem van de ongenoodigde dame had bevrijd en terwijl hij opstond, zei hij met hoffelijke woorden:

„Excuseer, mijnheer, maar hier schijnt een vergissing plaats te hebben. Ik heb niet het genoegen u te kennen!”

„Maar, mijn waarde kapitein St. Brice,” antwoordde zacht de ander, „herkent gij mij

niet?” en op een fluisterenden toon ging hij voort:

„Als ge u de moeite wilt geven, mijn gelaat nauwkeuriger gade te slaan, dan zult gij onder mijn valschen baard ongetwijfeld prins Boris van Georgië herkennen.”

Een uitroep van verbazing kwam nu uit den mond van den officier, maar waarschuwend had de prins de hand reeds op zijn arm gelegd.

„Wees vooral voorzichtig, verraad ons niet!” fluisterde hij. „Ik ben sedert gisteren niet meer officieel te Parijs en daar ik bang was, hier misschien door een mijner bekenden gezien te worden, vond ik het beter mij door deze vermomming onherkenbaar te maken.

Zooals ik bemerk, is mij dat zoo goed gelukt, dat zelfs gij, die mij hebt verwacht, mij niet hebt herkend.”

St. Brice was blijven staan.

„Laat ons dadelijk gaan,” zeide hij, nadat hij van zijn verbazing in zooverre was gekomen, dat hij den prins nu behoorlijk kon begrijpen.

„Neen!” zei de ander, „laat ons dat niet doen, het zou iemand kunnen opvallen, dat wij weggingen direct na mijn komst hier en wij moeten zelfs het geringste vermijden wat ons in opspraak zou kunnen brengen.

Wij zullen kalm eerst uw flesch wijn leegdrinken en dan heengaan.

Trouwens wij hebben nog tijd genoeg, om één uur verwacht men ons teeken en nu is het pas middernacht.”

Zij namen plaats, de kellner bracht nog een glas, en, aangemoedigd door de kalmte van zijn metgezel, ledigde St. Brice met hem de flesch.

St. Brice, die door ongeduld werd verteerd, waagde het niet, op vertrekken aan te dringen, doch met een zucht van verlichting zag hij, dat de prins eindelijk zelf aanstalten daartoe maakte.

Het was intusschen kwart voor één geworden.

Voor het gebouw riep de prins een taxi aan, welke er nog al betrouwbaar uitzag.

Een groote fooi, die den chauffeur werd beloofd, deed verder het hare en reeds na tien minuten hield de auto stil in Passy, op den hoek van de Rue Mozart en de Rue de l'Ascension.

Bij het licht der lantaarn keek de prins op zijn polshorloge; het was nog een paar minuten voor één.

Met snelle schreden gingen beiden de Rue de l'Ascension in, aan het einde waarvan zich het krankzinnigengesticht van professor Berthier bevond.

Prins Boris keek nauwlettend naar de vensters en ontdekte spoedig het matte licht, dat achter een getralied venster op de eerste verdieping scheen.

Hij en zijn begeleider gingen langs het hek-

werk, dat de spoorrails van de straat scheidde, waar hij nogmaals op zijn horloge keek.

Het was nu nog slechts één minuut voor éénen.

De prins wachtte, nu steeds naar de wijzers kijkend.

Eindelijk wees het uurwerk het volle uur aan en op hetzelfde oogenblik bootste prins Boris het geluid van den blauwen reiger na, welke weemoedige kreet tot tweemaal toe herhaald werd.

TIENDE HOOFDSTUK.

De vlucht.

Adrienne had in haar cel het naderen van den nacht afgewacht. Het recept dat de nieuwe bewaker had achtergelaten om den tijd te verdrijven, was doelloos, want het was haar onmogelijk zich bezig te houden met lezen.

Zij had nu andere dingen aan het hoofd.

Zij dacht aan het wederzien van haar geliefde.

Wie kon toch die mijnheer Stojan zijn en wie was zijn vriend, die haar in haar vlucht wilde helpen?

Maar hoe zij hier ook over nadacht alles bleef voor haar een geheim en toen des avonds om zeven uur haar vriend, die nu weer zijn rol van krankzinnigen-oppasser had opgenomen, haar het avondmaal bracht, bleef de sluier van gemeinzinnigheid die dezen man omgaf, nog altijd voor haar bestaan.

Tegen acht uur werden de overblijfselen van den maaltijd weggehaald. Zij had niets gebruikt, want bij de gedachten die haar vervulden, kon zij niets eten.

Stojan, die de tafel afruimde, terwijl een oude verpleegster het bed opmaakte, haalde in dien tijd daaruit de zaag en oliekan die hij daarin verborgen had en deed verder alsof hij aan zijn patiente geen andere attentie bewees als zijn beroep meebracht.

Adrienne zelf bleef de rol spelen die haar opgedragen was. Zij keek in haar openliggend boek en las schijnbaar ijverig voort.

De verpleegster verliet het vertrek en Stojan volgde haar. Na eenige oogenblikken keerde hij terug.

Hij schoof nu voorzichtig de knippen op de deur.

„Zoo, nu kunnen wij met ons werk beginnen,” fluisterde hij tot de gevangene.

„Nu reeds? Ik dacht eerst hedennacht om één uur!” vroeg Adrienne verwonderd.

„Om één uur verwachten onze vrienden ons,” hernam hij, „maar om bij hen te kunnen komen, moeten wij eerst de tralies voor het venster verwijderen. Daar gaat eenigen tijd mede heen en als wij op tijd klaar willen zijn, dan moeten wij nu beginnen.”

„Kan ik u daarbij behulpzaam zijn?” vroeg Adrienne.

„Ik dank u voor uwe bereidwilligheid,” hervatte Stojan; „ik zal er gaarne gebruik van maken, als het noodig mocht zijn.”

Na dit gezegd te hebben, ging hij voor den

spiegel zitten en had spoedig den valschen baard, de pruik en de kunstmatige wenkbrauwen verwijderd. Voorzichtig stopte hij alles in den zak van zijn jas. Daarna haalde hij de staalzaag te voorschijn, goot daarop eenige druppels olie en draaide het licht uit.

Het staalzaagje was een bijzonder instrumentje, klein, maar zeer handig, terwijl het metaal, dat er voor gebruikt was, als zilver in het schemerlicht, dat thans in het vertrek heerschte, glansde. Het was het zoogenaamde allaniet, een staalsoort, welke slechts één graad minder hard was dan diamant en door het taaiste staal heenging.

Adrienne volgde met opmerkzaamheid al zijn bewegingen en toen hij naar het venster ging en de gordijnen verwijderd had, trad zij naar hem toe.

„Ik heb het hier duister gemaakt,” verklaarde hij, „opdat men ons niet bespieden kan. Voor ons doel is het hier licht genoeg.”

De gevangene was het hiermede eens en Stojan bekeek nu zeer nauwkeurig de tralies die voor het venster aangebracht waren.

„Het zaakje zal niet zoo gemakkelijk gaan,” zei hij, „de tralies zijn minstens twee duim dik en wij moeten vier stuks doorzagen. Wij zullen er van onderen mee beginnen, misschien gelukt het mij dan de doorgevijlde staven zoo ver terug te buigen dat wij er onder door kunnen kruipen, wij zouden dan misschien de moeite kunnen sparen de staven ook nog aan de bovenzijde door te zagen.”

„Zal men het zagen niet kunnen hooren?” vroeg Adrienne.

„Daarvoor is niet te vreezen,” antwoordde Stojan, „ik heb de zaag goed geolied en zal ook verder met de olie niet zuinig zijn. Het zaagje werkt geruischloos.”

„En waarmede kan ik u nu helpen?” vroeg Adrienne.

„Op het oogenblik nog met niets,” luidde het antwoord. „maar wanneer ik van uw diensten wensch gebruik te maken, zal ik zoo vrij zijn het u te zeggen.”

„Gaarne! U kunt geheel over mij beschikken!” gaf Adrienne ten antwoord, terwijl Stojan reeds begon te werken.

De fijne tanden der zaag sneden in de eerste ijzeren staaf en langzaam aan vertoonde zich reeds een snede in het harde staal.

Van de torenklok sloeg het elf uur, toen

Stojan aan de vierde en laatste staaf begon. Zijn rechterarm was vermoeid van het werk, zoodat hij met de linkerhand verder moest zagen.

Eindelijk was ook de laatste stang doorgezaagd; het meeste werk was dus volbracht. Stojan probeerde nu met alle kracht de staven om te buigen. Dit gelukte inderdaad en daardoor ontstond een ruimte, groot genoeg om het lichaam door te laten.

Stojan keek op de klok; het was eerst half twaalf en het zou dus nog anderhalf uur duren, voordat het afgesproken signaal de aankomst der vrienden zou bekend maken.

De gewaande oppasser verliet nu het vertrek om Adrienne alleen te laten, die zich gereed moest maken voor de voorgenomen vlucht. Het jonge meisje had daarvoor slechts weinig tijd noodig en toen Stojan terugkwam was zij reeds gereed. Maar nog steeds was de tijd niet gekomen en niet alleen Adrienne, maar ook Stojan werd ongeduldig. Met zenuwachtige onrust keek hij voortdurend op zijn horloge en toen de wijzer eindelijk nog eenige minuten verwijderd was van den tijd, dien zij afgesproken hadden, haalde hij een olielampje uit zijn kamer, met het doel om de cel eenigszins te verlichten, stak het aan en zette het bij het venster.

De minuten schenen hen eeuwigheden toe. Zij luisterden aandachtig naar ieder geluid; beiden stonden vlak bij het venster, toen plotseling de weemoedige schreeuw van den blauwen reiger weerklonk, welke twee malen herhaald werd.

Stojan lachte vroolijk.

„Ze zijn het,” fluisterde hij, daarop blies hij het lampje uit, schoof de gordijnen ter zijde en stak zijn hoofd uit het venster.

Hij keek naar de straat en zag in de verte de gestalten van twee mannen. Hij bleef turen, terwijl Adrienne met een kloppend hart achter hem stond en zijn blikken volgde.

Stojan scheen nog op iets te wachten en jawel, ginds, waar de beide gestalten zich vertoonden, werd een brandende lucifer met een boog in de lucht geworpen.

Dat was het teeken, dat de vrienden hen hadden opgemerkt. De voorgewende bewaker ging nu in de kamer terug.

„Maak u gereed, mademoiselle, de vrijheid wacht ons,” zei hij op eenigszins plechtigen toon.

Adrienne was niet in staat een woord te spreken; vreugdetranen rolden haar over de wangen. Zij wilde naar het venster snellen om den geliefde met haar blikken te zoeken, maar Stojan hield haar terug:

„U moet nog wachten, heb geduld, wij moeten nog zeer voorzichtig zijn.”

Hij had haar zachtjes teruggedrongen en haalde nu uit zijn zakken de touwladder te voorschijn. Voorzichtig maakte hij deze stevig vast aan de vensterbank. De beide mannen

hadden zich in dien tusschentijd onder het venster geplaatst en terwijl een van hen nauwkeurig zijn oog op de straat aan beide zijden gericht hield, om te zien of ook iemand naderde, greep de andere het benedeneind van de touwladder en hield het vast.

„Wees nu moedig, mademoiselle,” sprak Stojan tot Adrienne. „U moet het eerst naar beneden gaan, de afstand is niet groot en als ge u maar goed vast houdt, dan hebt u niets te vreezen.”

Een onaangenaam gevoel van zwakte had zich van Adrienne meester gemaakt, haar knieën knikten, doch zij bedwong zich. Stojan hielp haar de kleine voeten op de touwladder te zetten. Nu ging zij naar beneden. Stojan keek haar na en zag dat prins Boris haar tegemoet ging, toen zij beneden gekomen was, op zijn arm nam en haar als een kind wegdroeg.

Hij zag dat de officier die de ladder vast hield de dame in zijn armen opving.

De lippen van den man drukten een vurigen kus op den mond van het meisje, waarop de geliefden elkaar omhelsden.

Toen naderde de prins St. Brice en zeide:

„Vergeef mij markies, ik eerbiedig uw gevoelens, maar onze tijd is te kostbaar, wij moeten nu eerst onzen vriend Stojan helpen.” En daarbij wees hij met den vinger naar boven, waar de gewaande ziekenoppasser juist de touwladder bereikt had, om door de opening van het venster te klimmen.

„Vergeef mij”, fluisterde St. Brice en reikte hem de hand.

„Ik weet, verliefden zijn egoistisch,” lachte de prins, „maar help mij nu de touwladder vasthouden, want onze vriend is veel zwaarder dan de dame.”

Beiden vatten het eind van de touwladder aan en na weinige oogenblikken stond Stojan bij hen op straat.

„Welnu, Charlie, is alles goed gegaan?” vroeg de prins.

„Mij dunkt van wel, Edward,” antwoordde de aangesprokene, „maar nu wordt het tijd dat wij hier weg komen, anders zouden wij nog onaangenaam verrast kunnen worden.

„Daartegen zijn wij behoorlijk gewapend,” antwoordde de prins, „want in mijn borstzak heb ik een waardevol document, welks inhoud aan professor Berthier allen lust zal ontnemen zich dreigend tegenover ons te plaatsen, maar voor verdere besprekingen hierover is het waarlijk hier de plaats niet.

Kom, wij zullen een plaats opzoeken waar wij daarover meer op ons gemak kunnen praten.”

In stillen dank drukte Adrienne de handen van den prins; maar deze liet haar geen tijd voor dankbetuigingen; hij drong er op aan verder te gaan en spoedig daarna gingen zij naar de rue Mozart, waar zich een taxistand bevond.

Markies de St. Brice had in het midden van

de stad een woning voor Adrienne gehuurd, waar een oude dienstmaagd haar wachtte.

Met hun vieren gingen zij er heen en nadat men het meisje daar onder de hoede dier vrouw had achtergelaten, gingen de heeren naar een restaurant.

„Mijn waarde markies,” begon de prins en haalde daarbij uit zijn borstzak een document te voorschijn, dat hij den kapitein overhandigde, „hier is het stuk, dat u tegen alle verdere aanvallen wapent.

Ik geef het u in het volste vertrouwen over, want ik weet, dat ge een man van eer zijt en dat ge het niet gebruiken zult om de hertogin de la Rochetalande te bedreigen. Ge moogt het slechts gebruiken als een middel ter verdediging, want uit den inhoud blijkt, dat de hertogin in overleg met professor Berthier zwaar gezondigd heeft tegen de wet.

De omstandigheid, dat het ons gelukt is haar plannen te verijdelen, is een straf, die haar trotschheid des te meer zal treffen, omdat zij zich niet kan verdedigen. Laat u dat genoeg zijn; en hiermede neem ik en mijn vriend afscheid van u, want wij zullen elkaar niet wederzien.”

Verbaasd keek de St. Brice zijn weldoener aan. Maar deze scheen de vraag, die hij hem wilde doen, te raden.

„Neen,” sprak hij lachend, „wij zullen elkaar niet wederzien, want ik ben niet degene, waarvoor ge mij aanziet; daarom zal ik ook niet, gelijk gij schijnt te vermoeden, met de hertogin de la Rochetalande huwen.

Ik heb dit plan slechts voorgewend, omdat het voor mij noodzakelijk was met die vrouw op vertrouwelijk voet te komen, om u te kunnen helpen.

Dus weest gelukkig en leeft wel!”

Hij reikte zijn beschermeling de hand. Daarop nam ook Stojan, de voorgewende bewaker, afscheid van de St. Brice en ging de voorgewende prins met zijn vriend heen.

Vervuld van dankbaarheid keek de St. Brice hen na.

Toen maakte de prins een beweging zoo als hij dit gewoon was. . . hij streek met zijn hand over wangen en kin; daarbij viel iets op den grond. Hij bukte zich om het op te rapen en toen hij weer opstond was zijn gelaat gladgeschoren en de breede wenkbrauwen waren verdwenen.

„Lord Chesterfield! !” riep Germain, die

hem plotseling herkende, maar zonder om te zien schreed zijn redder verder voort.

Moeten wij nog verhalen hoe de hertogindouairière Odette de la Rochetalande haar teleurstelling opnam?

Neen, immers, want waarom zouden wij dit blij eindigend verhaal met een wanklank verstoren?

Laat ik u liever nog even binnenvoeren in de vertrekken van Lord Chesterfield, alias Lord Edward Lister, die den dag na het slot, hierboven verhaald, in zijn woning te Londen is teruggekeerd, in de overtuiging twee medemenschen gelukkig gemaakt te hebben.

Maar er is nog iets anders dat hem streelt, want behalve de gelukkige Adrienne en Germain, die hun levensgeluk aan hem te danken hebben, ziet hij in den geest de ontelbare armen en misdeelden, die nu weer door zijne zorgen een sprankje levensgeluk zullen deelachtig worden. Immers, hij heeft niet vergeten de zestien millioen francs mede te nemen, die de lage hertogin hem had gegeven, om zijn koninkrijk te herwinnen.

Hij heeft er inderdaad een koninkrijk mee gewonnen, al is het ook een ander dan de hertogin zich had voorgesteld.

Maar nog tevredener kijkt hij, als hij denkt aan de groote teleurstelling, welke de valsche vrouw zal ondervinden, wanneer zij bemerkt, dat het halssieraad met de paarlen en briljanten valsch is.

Raffles heeft het op zijn gewone handige wijze door een valsch vervangen, toen hij zijn portret er in liet zetten, zijn portret, dat zijn portret niet is, want dit toont een man met een zwaren puntbaard en wij weten het, niet waar? onze vriend Raffles heeft een geestig gladgeschoren gezicht!

Maar voor zij dien avond zich ter ruste begeben met het heerlijke gevoel wederom eenige goede daden te hebben verricht, trekt Raffles een flesch champagne open en als hij de wijde roemers met het parelende vocht vult en zijn glas opheft om te drinken, knikt hij zijn vriend Charles Brand vroolijk toe en zegt:

„Op je gezondheid, Charly en dat je nog maar lang mijn getrouwe assistent en secretaris mag blijven, want je hebt je werk als Stojan Barsescu op onnavolgbare wijze vervuld. Daar ga je! Ad fundus!”

De volgende aflevering (Nr. 572) zal bevatten:

DE GEESTEN VAN BERTHA DUNKEL.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885